

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 700

Αρ. 311

1930

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ὁμορφαινὶ καὶ ἀπορρίπτει τὰ δόντια. Διαλύει τὰς ἐπὶ τῶν δδόντων ξένας οὐσίας καὶ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος καὶ προσέξατε τὴν κτηθείσαν μαργαρωδὴ στιλπνότητά τῆς χρήσεως. Ἐν ἑκατοστόμετρον ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας ἀρκεῖ.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΑΣΚΕΙ ΤΗΝ
ΔΥΝΑΜΙΝ ΤΗΣ

διὸν τὸ πάθος λάμπει εἰς τὸ βάθος τοῦ βλέμματός της, δύνανται ὁμοῦ νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἐαυτοῦ της χάρις εἰς τὸ BROMURAL, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβὲς καὶ τῆς δίδει τὴν ἀπαιτούμενην γαλήνην καὶ ἡσυχίαν τῶν νεύρων πρὸ κάθε ἀποφάσεως ἢ κατόπιν συγκινήσεων.

Τὸ BROMURAL τῆς Ἑταιρίας Knoll A.-G. τοῦ Ludwigshafen ἐπὶ τοῦ Ρήνου (Γερμανία) εἶναι φάρμακον λαϊκῶν γνωστὸν πρὸ ἐνός τεταρτίου τοῦ αἰῶνος καὶ παντοῦ ἀπαραίτητον. Ὑπάρχει εἰς σωληνάρια τῶν 10 καὶ 20 δισκίων. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκεῶς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκκα 21α

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α.Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 28β ΤΗΛ. 58-67

Ἡ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ

BIBELOTS, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ

ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἔτοιμοι καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ. Τελευταίος μόδας, στενὲς καὶ πομπέ. (Κρατιῶν 18, ἡγυγημένοι, δρᾶμα 3 καὶ μετὰ τὸ ἐνοματεπώνυμον ἐντός).

ΜΟΝΟΝ Εἰς ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΕΤΕ

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ

ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΟΙΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΣ

ΙΩΣΗΦ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΑ

Ὁδὸς Ἀπελλοῦ 3 καὶ Λυκαύργου

ΠΛΕΚΤΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 18

ΕΠΙΠΛΑ

ΑΝΘΟΠΟΛΗΣ

Α. ΤΣΟΥΤΣΟΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑΡΧΗΣ

ΠΛΕΚΤΩΝ ΕΠΙΠΛΩΝ

ΜΕ ΤΑΣ ΑΥΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΜΕ ΤΑΣ ΑΥΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΠΙΠΛΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 18 ΠΛΕΚΤΑ

ΣΑΛΟΦΕΙΝΗ

Ἐναντίον τῆς Γρίπης

Ἡ ΕΠΟΧΗ ΤΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

...διαρκεῖ καὶ τὸ ἔτος, ἐπὶ τῇ χρησιμοποίησιν Κρέμαν, τῆς δρασ, καὶ τῶν πωνα

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὁποῖα φέρουν τὰ ἀποκατεστημένα ζέστης καὶ τῶν χυμῶν.

CRÈME SIMON

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΤΕ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΣΤΗΝ

Νὰ βαφτε μόνον Σιμόν. Σὺν τῇ Σας φορέματι μηχανικῆς βαφῆς.

ART

καὶ ὅχι γίνεσθαι ἐν τῇ νεύματι.

Αἱ βαφαὶ ARTI καὶ εἰς τὰ Φαρμακεία.

Ἐμπειρικῶς τῆς βαφῆς εἰς 60 μερόβια.

Γεν. Ἀντιπροσώπων Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ

Λέκκα 21α.

20 Μαρτίου 1930

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

265

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΣΚΙΕΣ

Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη, ἐκείνη τῇ θραδίᾳ... Ἐπιπλωμένη σ' ἕνα καναπέ, μετὰ τὰ πόδια τεντωμένα στὸ σαγιναί, κοίταξε τὴ θάλασσα. Ὁ ἥλιος δὲν εἶχε βασιλέψει ἀκόμα. Οἱ τελευταῖες κόκκινες ἀνταύγειες ἔβγαζαν τὰ βουνὰ καὶ τὰ νερά, μ' ὅλα τὰ θεῖα χρώματα τῆς ἱλίδος. Ἐνα σορὸ παιδάκι ἔπαιζαν στὴν ἀμμουδιά, καὶ κάθε φορὰ πὸν τὰ πρόφτανε τὸ κῆμα, ἐμπήγχαν ἄβυσσους καὶ δυνατὲς κραυγές, πὸν δονοῦσαν σάχαρὰ τὸ θαρινὸν ἀέρα...

Κ' ὁ ἀφάνος, βυθισμένος ὅλος στὴ γαλήνη τῆς θραδίας, θύμισε, μετὰ τὴν μὴνέαν τὸν ἀποχωροῦσε, τὰ λεπτὰ καὶ ἔξωτικὰ ἐκεῖνα βάζα, πὸν ἔρχοντα ἀπ' τὴν Ἀνατολή, καὶ φέρονον κάτι ἀπ' τὸ διάφανο μυστήριον τῶν μακρινῶν τόπων πὸν γεννιῆθηκαν...

Ἦταν ἐπιπλωμένη στὴ βεράντα, μ' ἕνα βιβλίον ἀνοιχτὸ στὰ γόνατά της — ἕνα βιβλίον πὸν δὲν εἶχε κατορθώσει, ὅλο τὸ καλοκαίρι, νὰ τὸ διαβάσῃ — βυθισμένη σὲ γλυκεῖαν ἀνεισιπόλησιν. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπ' τὸ πρῶν, τὴν εἶχαν περάσει στὴν Ἀθήνα, κινώντας διάφορα ψόφια, ἐδῶ — ἐκεῖ, στὰ μαγαζιά.

Ἐγὼν κοιτάζοντες ἕνα σορὸ πρόσωπον — προσητομασίαν τοῦ χειμῶνα, γὰρ τὸ καλοκαίρι κόντευε νὰ περάσῃ, καὶ τὸ ἡμερολόγιον ἔδειχνε πὰ φθινόπωρον. Ἐντοῖσις, ὁμοῦ, ὁ καιρὸς κρατοῦσε πάντα ἡμέρας, οἱ βαρκάδες ἐξακολουθοῦσαν, τὰ μεσημέρια ἐξαίγαν ἀκόμα. Ἦταν ἀπὸ κείνη τὴ φθινόπωρον, ἀπ' τὰ παράξενα ἐκεῖνα καλοκαίρια, πὸν κρατοῦν ὅλη τὴ γλῶσσα τοὺς στὸ τέλος, καὶ παρατείνουν τὴν ἐφημερίαν ζωῆς τοὺς, σὰ νὰ μὴ θέλουν νὰ παραδοθῶν ἀκόμα — ἀκόμα λίγο, μὴ στιγμὴ ἀκόμα — στὸ παγερὸ τὸ πένθος τοῦ χειμῶνα...

Ἦταν κοιρασμένη ἀρκετὰ — ἀλλὰ καὶ τόσο τυχερὰ εὐτυχισμένη — πὸν δὲν ἔβγαζε ὁλόκληρα τὴν κοῦραση... Ἦθελε, ἂν ἦταν δυνατόν, νὰ μὴν τελειῶν ποτὲ αὐτὴ ἡ μέρα, νὰ βαστοῦσε ἔτσι — δά, παντοῦν... Ἡ καρδιά της ἦταν, πὸν πὸν ἀπ' ὅλες τὶς φορὲς, πλημμυρισμένη εὐτυχία καὶ ἔρωτα!

Ἐκεῖνος εἶχε κατεβεῖ στὸν κῆτρο, καὶ τὴν ἄφησε γὰρ λίγο μόνη. Κ' ἴσως θύσσετε νὰ μείνῃ λίγο μόνη. Οἱ ἐντυπώσεις τῆς χουστῆς ἐκείνης μέρας, ἔπρεπε κάπως νὰ κατασταλάξουν, νὰ πάρουν ὅλη τὴ λεπτὴ τοὺς σημασία, ὅλη τὴ χαρμὰ τῶν ἀρμονιῶν, στὴν ἡσυχία καὶ στὴ μοναξιά...

Ἦταν ἀναστεναγμός, εὐτυχισμένος καὶ ἄβυσσος, τῆς γέμισε τὰ στήθη. Ὁ ἥλιος ἔσθηνε, σὰν ἕνα κατακόκκινο μπαλόνι, βαρύνον καὶ μεγαλομένον καὶ θεοφάτος, στὴ θαρινὴ τὴν ἀποθώσῃ του. Τὰ κῆμα τὸν κοιτοῦσαν τώρα ἄροβα, χωρὶς νὰ παύουν, οὔτε νὰ διακοφθοῦν.

Τὸ κατέλλο της ἦταν περμένο δίπλα της, καὶ δὲν ἄπλωνε τὸ χέρι νὰ τὸ πιάσῃ. Σὲ λίγο ἔτριξε ἡ πόρτα, καὶ ἐκεῖνος μπήκε μέσα. Ἦθε γελιστός ὡς τὴ βεράντα,

καὶ τῆς φίλησε μετὰ πάθος τὰ μαλλιά. — Ζαίρεις τί συλλογίζομαι; τοῦ εἶπε τότε σιγανὰ ἐκείνη. — Πῶς μπορῶ νὰ ξαίρω, τί κρύβει, τίς στιγμὲς πὸν λείπω, αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ τὸ κεφάλαι;... — Νὰ τί συλλογίζομαι: Ἐγὼν πάρα πολὺ εὐτυχισμένη. Ἰσως πὸν πὸν ἀπ' ὅ,τι πρέπει... Ἀπὸ αὐτὸ νὰ βαστάξῃ πάντα ἔτσι;... Γύρισε καὶ τὴν κοίταξε στὰ μάτια.

— Γιατὶ τὸ λές αὐτό; — Ἐγὼν κανένα λόγο ν' ἀμφισβῆς; Δὲν πρέπει νὰ προσεφύξῃς τὸ μέλλον... Ἐκείνη ἔσκαψε τὰ μάτια μετὰ ἀπόκρινον. — Θάθελα τόσο νὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω! Δὲ μοὶ φτάνει νὰ χαίρομαι τὸ τώρα... Θάθελα νὰ ξαίρω ἂν θὰ βαστάξῃ πάντα!

Τῆς ἔφη τὰ χεῖρα στὰ δικά του, καὶ μαλακὰ τῆς φίλησε τὰ δάχτυλα. — Κοιτάζοντες! — Εἶπε καὶ κείνη τότε: — Κοιτάζοντες... Κ' ἔσκαψε παράφορα τὰ χεῖρα.

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει τώρα. Στὴν παραλία, ὅλα τὰ φῶτα ἦσαν αναμμένα. Ἐνα πλῆθος κόσμου περπατοῦσε, καὶ ἀπὸ μακριὰ, ἀπὸ τὴν ἀκρὴ μᾶς, ὁλοφάνης ἔβγαζε, ἔβγαζε κάποιος ἦχος μουσικῆς. — Ἀνοίξτε τὰ παράθυρα; τῆς εἶπε τότε ξαφνικὰ ἐκεῖνος. — Ὁχι ἀνοίξτε. Εἶναι κοιρασμένη. Κ' ἐξ ἄλλου εἶναι τοῖς ἐντυπώσεις. Δὲ θέλω ν' ἀναγκασθῶ μετὰ τὸν ἄλλον...

Τοῦ τὸ ξανάει ἄλλο μὰ πρῶτα, ὅταν ἦταν καθισμένη στὸ τραπέζι. — Εἶναι τόσο φοβερὰ εὐτυχισμένη... Τοῦ τὸ ξανάει σιγανὰ, μετὰ τὸν πάθος, πὸν ἐκεῖνος ἄρχισε ν' ἀντισηλῇ. Τὴν ἔβλεπε στὸ πλάι του, τόσο καλὴ καὶ συμπαθητικὴ, ἐκείνη τὴ στιγμὴ, καλὴς ἦσαν καθισμένοι δίπλα, καὶ ἔτρωγαν, πὸν τοῦ μετέδωκε καὶ ἐκεῖνος, δὲν ξαίρω πὸν συναισθηματὶ, τὰ ῥιγὸς μᾶς κοιμῆς ἀνησυχίας, πὸν αὐτὸ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κοιτάξῃ πὸν...

Ἀπὸ — τρεῖς φορὲς, τοῦ ἔφη ξαφνικὰ καὶ τὴ φίλησε. — Κ' ἡ θραδία ἐκείνη περνοῦσε ἀλλόκοτα σιωπηλὴ, βυθὴ, νοσταλγικὴ, μοναδική. Ὁρῶς-ὀρῶς ἔλεγε μέσα στὸ μυαλὸ του, πὸν ποτὲ, ἀπ' τὸν καιρὸ πὸν ἔζησαν μαζί, δὲν ἦν εἶχε βοεῖ τόσο ἀνιήθη...

Ἦταν καθισμένοι πολὺ κοντὰ στὴ θάλασσα, δίπλα σκεδὸν στὸ πάρκισμα τοῦ κήματος, στὴν πὸν ἀπώτερη γωνία τῆς ἀμμουδιάς. — Ὅταν ἔφτασαν τὰ φρούτα, θέλησε καὶ νὰ τῆς πει, ἀλλὰ μετάνιωσε. Εἶχε τὰ μάτια κοιμῶμενα μακριὰ, στὸ λευκὸ πανί κάποιος βαρκάδας, πὸν γλιστροῦσε γοργὰ καὶ ἀδρόμω, σὰν ἕνας κῆνος μαρμαρῶς, σὰν ἕνα φάντασμα, στὴ σκοτεινὴ γα...

λήνη των νερών... 'Αλλά ή βάρκα πέρασε, και τα μάτια, δίχως να σπαράζουν, εξακολουθούσαν να κοιτάνε, να κοιτάνε βυθισμένα στο κενό....

Κι' όταν της είπε πιά να φύγουν από κει, γύρισε και τον κοίταξε με τόσην άπορία, με τόσο ήσυχον και μυστικό παράπονο, ώστε μετά-νιωσε πού πρόφερε το λόγο.

— 'Αν θέλεις, μένουμε. Σου τόπα μόνον έπειδή σε βλέπω κουρασμένη....

— Είμαι κουρασμένη αρκετά. 'Αλλά θάθελα να μείνουμε λιγάκι.

— 'Η φωνή της είχε πάρει, τώρα, κάποιον τόνο άσυνήθιστα βαθύ. 'Απ' την άπομνην εκείνη άμμουδιά, πού συνήθιζαν να τρώνε κάθε βράδι, μπορούσαν κ' έδλεπαν την κίνηση τριγύρω, χωρίς αυτοί να φράνιονται στους άλλους. Την είχαν βρει σαν ένα είδος άσυλου. Συζητούσαν εκεί πέρα πού έλεύθερα, κ' έλεγαν τα δικά τους, χωρίς ή κίνηση να τους άνησυχεί.

— 'Εκείνη, όμως, τη βραδιά, δεν άνοιγαν το στόμα.

— 'Ηταν κ' οι δύο τους άπορροφημένοι από μιá σκέψη μακρινή κ' άπροσδιόριστη.

Κ' έπειτα εκείνη σηκώθηκε με μιάς, σά να ξεπνύσει ξαφνικά άπόνα όνειρο, κ' έδειξε πώς θέλει να γυρίσει σπίτι.

— 'Ανέθηκαν στους βράχους, πολύ άργά, πασμένοι άπ' το χέρι, και πάτησαν την άσφαλτο μαζή.

Περιμέναν εκεί, ώσπου να περάσουν τ' αυτοκίνητα.

Και πήραν ήσυχα το δρόμο του σπιτιού.

Κ' ή νύχτα πέρασε γλυκιά και δίχως όνειρα— μιá νύχτα μαγική κ' εύλογημένη, πού λές κ' οι όφρες δεν πατάνε πιά στη γη, αλλά περνάνε, μουσικές κ' άσπληγτες, σαν άάτνια δάχτυλα γυθρά πού παίζουν άρπα....

Κι' όταν ήθελε το πρωί, ξύπνησαν κ' οι δύο, μ' ένα καινούριο κέφι.

— 'Εκείνος είχε πρόγραμμα ν' ανέβει στην 'Αθήνα. Είχε χίλια πράματα να κάνει, να συναντήσει κάποιον δικηγόρο, να ξεμπερδέψει κάποιες ύποθέσεις. — 'Επορευε, ως το μεσημέρι, όλ' αυτά να βρίσκονται σε τάξη.

— 'Η μέρα ήταν αρκετά προχωρημένη.

Ο ήλιος φώτιζε τα ξώμα. 'Η θάλασσα φαινόταν από το παράθυρο, γιομάτη πρωινές ομίχλες, σαν έν' αλάτι γαλανό και διάφανο, με τις ανάλαφρες οντίδες των κυμάτων, συρμένες αλάτι, έδώ-έκει, σαν πινελιές πού μόλις ξεχωρίζουν. Το πρωινό εύτυχισμένο άγεράκι την κόλλωνε σε μαλακές πτυχές, όλο ραθυμία και νο-χέλια, σαν μιá μεγάλην άπλωτη σημαία....

— 'Η ώρα ήταν περασμένη, κ' αυτός άκόμα χτενιζό-ταν στον καθρέφτη.

— Μή φεύγεις, του λέει άξαφνα εκείνη.

— Την κοίταξε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο, κ' έξακο-λούθησε άργά το χτένιαμά του.

— 'Αφού τελείωσε, γύρισε και της είπε :

— Γιατί τό λές αυτό ;

— 'Εκείνη δεν τού άποκρίθηκε άμέσως. Τούδειξε μόνο με το χέρι, μακονά, ένα μεγάλο σύννεφο, σαν πούπου-λο, πού διάβαινε λευκό στον ούρανό. — 'Επειτα το χέρι της ξανάστρεψε.

— 'Η μέρα είναι τόσο γαλανή... Δέ θάθελα να μείνω μόνη σήμερα...

— Μα δέ σοβ' τόπα ; Θά γυρίσω γρήγορα.

— 'Εκείνη σούρωσε τα χείλη με παράπονο.

— Θά προτιμούσα να μ' ήλθεις, ξαναείπε.

— Την άγκάλιασε τότε, τη φίλησε και της απάντησε :

— 'Από χτές, είσαι πολύ ρομαντική. — 'Ας κοιτάξουμε και λίγο τις δυνάμεις μας...

— Δεν είπαν τίποτ' άλλο.

— 'Εκείνος είχε πιά ντυθεί, κ' όμως στεκόταν τώρα στο παράθυρο, σά να καταλάβαινε, στο βάθος της καρδιάς του, πώς ίσως να μ' ήλ-πορευε πραγματικά να φύγει...

— Είχε βγάλει το μικρό του το πιστόλι, και τόχε βάλεi δίπλα, στο τραπέζι.

— 'Επειτα πήγε στο γραφείο του, ξεκλείδωσε, έβγαλε διάφορα χαρ-τιά, κ' έπειτα ξαναγύρισε στην κάμαρα.

— Κοίταξε τα χαρτιά του, ένα-ένα, γιά να διαλέξει τί έπρεπε να πάρει. Τα κοίταξε με προσοχή, έβαλε μερικά στη μπάτσα, πήρε δυό-τρεις φακέλλους, κ' άρχισε να τους ταχτοποιεί, πολύ άργά, με κι-νήσεις ελαφρά συλλογισμένες.

— 'Εκείνη έφριξε τα μάτια στο πιστόλι.

Κ' ενώ εκείνος ήταν γυρισμένος, άπλωσε το χέρι και το πήρε.

— Το κοίταξε άπ' όλες τις μεριές, έκανε σά να θέλει να ρίξει, σημάδεύοντας το μεγάλο όπλο-στον σύννεφο, πού είχε μείνει στον όρίζοντα, μετώ-ρο, σά χιονισμένη κορυφή βουνού, τόσο λαμ-πρό, πού θάμπωνε τα μάτια — κ' έπειτα το γύ-ρισε παντού, κορφώνοντας την κίνηση του προς όλα τα σημεία, πότε στα πόδια μιάς καρέκλας φρακτικής, πότε σ' ένα μικρό μαξιλάριόκι, πότε σε μιá κορνίζα κρεμασμένη....

— Το γύρισε πώς όλες τις μεριές, και πότε τόφερε πού κοντά στο μάτι, πότε το τέκτονε στην άκρη του χεριού, παίζοντας άμέριμνα μαζί

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ο ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ο λαός μας πιστεύει ότι το να δείχνει κανείς με το δάχτυλο φεγγάρι είναι κακό. Γι' αυτό κι' ή μητέρες συμβουλεύουν τα παιδιά να μ' ή δακτυλοδεικτούν τη σελήνη, γιατί θά τους κοιτή ή θεο-ση το δάχτυλο.

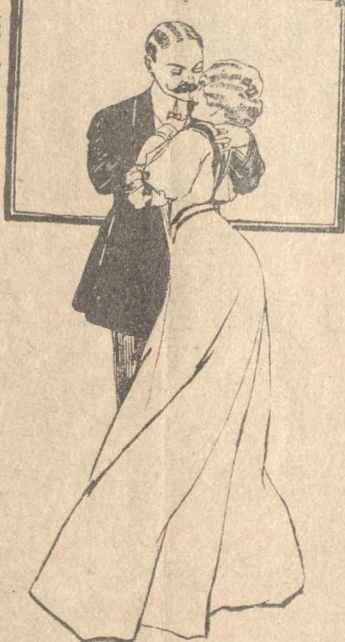
Στην Κύπρο πάλι πιστεύουν πως όποιος δείχνει με το φεγγάρι σπάζει τα πιάτα κ' άλλα άγγεία του σπιτιού του, χωρίς να ήλ-πορευτεί. Όμοιες προλήψεις έχουν και οι Γερμανοί, οι όποιοι πιστεύουν πως δείχνει το φεγγάρι ξεραίνεται το δάχτυλό του, γιατί άπ' μ' αυτό τα μάτια των άγγέλων.

Οι Κινέζοι, τέλος, θεωρούν άμάρτημα όχι μόνο το να δεί-κναι κανείς το φεγγάρι, αλλά και τον ήλιο και τ' άστέρια να πιστεύουν ότι δαγκάνουν κάποτε εκείνους πού τα δείχνουν με το χέλιό !...

— Όσο γιά τις εκλείψεις της σελήνης, όταν συνέβαινε πάλι τέτοια στα παλότερα χρόνια, οι 'Ελληνες, καθώς και οι Ρωμαίοι, έβγαναν και πυροβολούσαν στους δρόμους γιά να διώξουν τ' άμύ-μονιας, τ' άστροειδέα και τ' άστρίδια πού φοβόταν το έθνος.

— 'Επίσης, τον παλιό καιρό, ή γυναίκες και τα παιδιά, σε περιπτώσεις, έτρεχαν στις εκκλησίες, έκαναν προσ-σεις και χτυπούσαν διάφορα σκεύη και πιάτα, νομίζοντας ότι έτσι θά τρομάξουν τ' άμύ-μονιας πού ένοχλούσαν τη σελήνη.

— Στους ξένους λαούς υπάρχει ή παράδοση ότι οι και ή Λάμιας, θέλοντας να κάνουν κακό σ' ένα νη, τρώνε τις άχτίδες της κ' έτσι θάμνηται η της.

Την άγκάλιασε, τη φίλησε και της απάντησε...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

— Όταν έσοκόρπισ' ο Θεός με τ' άπλαστά του χέρια στο ζαφειρένιον ούρανό το διαμαντένιο άστέριον,

είδε τη γη πού ζήληψε, και γιά να μ' ήλθει άνοιξη κ' άπ' άστρα πού όμορφα στους κάμπος της φαινό-νταν,

Κι' όταν άγγέλους έπλησε στον ούρανό, και πάλι είδε τη γη πού ζήληψε τ' άγγελικά τους κάλλι.

Κι' είπε ο Θεός : — 'Ε'οιζέ ζωή κ' όλο όμορφα κ' ή το όστερον μου χάρισμα ή γη θέ να τό πάρη.

— 'Ετσι ή γυναίκα βρέθηκε σε μιá στιγμή πλάσμένη άπ' τούς άγγέλους πού όμορφη και πού χαριτωμένη.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

του. Κ' έπειτα, παίζοντας, το κάρφωσε στο στήθος.

— Και να φανταστεί κανείς, πώς έδώ μέσα κρύβεται ο ήλιος ψιθύρισε.

Τό είπε τόσο μελαγχολικά, πού εκείνος, παραξενεμένος, της κεφάλι και την είδε.

— Μή! της φώναξε με τρελλή φωνή.

— 'Αλλά δεν πρόφτασε ν' άφίσησε πού άλλο. Ξαφνιασμένη άπ' τον ήχο της φωνής, καθώς κρατούσε το πιστόλι με το χέρι, πού να τό θέλει, πάτησε το δάχτυλο.

Κι' όσπου εκείνος να χυμώσει, να προλάβει μέσ' στο γαλάζιο και χαρομένο πρωί, και πού στον ήλιο, πού πλημμύριζε την κάμα-ρα, πού να πιάσει το πιστόλι με μιάς, κ' ή κρότο κοίρια και ξερό, της είχε περπατήσει καρδιά !...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΒΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Φ.

— 'Από τις όλίγες 'Αθηναίες πού κατακτούν συμπάθεια και θαυμα-σμό όσον περισσότερον τις γνωρίζετε. 'Η έπιτυχία αυτή όφείλεται στην πνευματική φωσφορίζουσα χάριν της, στην άρπαστη νοστιμ-λογία της και στην έλλειψη κάθε ίχνους άνομιαν. 'Η φυσιογνωμία της άκτινολογεί από εύμορφία, χάρι, συμπαθητικότητα, έξυπνάδα, ευ-γένεια και καλότητα. 'Εξαιρετικά περιζήτητη στους κοσμικούς κύκλους, μοιραία σπάνια εμφανίζεται σε δεξιώσεις, ίσως διότι εινε ιδιαίτε-ρας συγκρατητική ή θαυμασία έπανίς της στο Ψυχικό και ή διακό-σμηση του σπιτιού της ύπερ-καλλιτεχνική και γιά το δυσκολότερον άκμή γούστο. 'Η έλκεκτη 'Αθηναία έχει πρό μνηός άποδημίσει εις το Λονδίνο, όπου εινε περιζήτητη εις τους πλέον χαίλαρικούς κύ-κλους, προσδίδουσα διά της εύχαριστου όμιλίας της τό ενδιαφέρον του 'Αττικού έλλατος.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Πληθώρα δεξιώσεων, βραδυνών και άπογευματινών : Την προσε-χρή Τετάρτη μουσικόν άπόγευμα παρή τ' Προξένος της 'Αυστρίας και τ' ή Βάλτερ. Την προσεχή Πέμπτη μουσική έσπερις παρή τ' Προ-σευτή της Γερμανίας Φόν Κάφντοφ. Οι κεκλιμένοι θά έχουν την ευ-τυχίαν ν' άκούσουν το μαγευτικό τραγούδι της όραίας 'Ισπανίδος κ. Χ.

— Τό Σάββατον λευκός χορός παρή τ' 'Υπουργό 'Εθν. Οικονο-μίας και τ' ή Π. Βουρλομήνη.

— Άθρον χορευτική δεξίωση παρή τ' ή κ. και τ' ή κ. Βεανή.

— Την Κυριακήν δεξίωσης - μαστίχα παρή τ' ή κ. και τ' ή κ. 'Αλ. Πετρίτσου.

— Την προσεχή Τετάρτην δεξίωσης παρή τ' ή κ. και τ' ή κ. Κούκ.

— Την προσεχή Πέμπτην δεξίωσης παρή τ' ή κ. και τ' ή κ. 'Αρ. Λαδοπούλου.

— Την παρελθούσαν έβδομάδα αϊ κυριότερα δεξιώσεις ήσαν πα-ρή τ' Προσευτή Τσεχοσλοβακίας και τ' ή κ. Μπαρτισέκ.

— Τό σπιτι μέγαλοκρηπές και πού καλίσθητα διασκεπασμένων.

— Όμιλίαν παρή τ' ή κ. Βενεζέλος προσέχεται περί την ένδε-κατήν και μένει μιá ώρα συνομιλούν μετά των έπισμηών.

— 'Η οικοδόσπινα εινε χάριμα όφθαλμών με την ξανθή κόμην της και την διόδοση παιδική φυσιογνωμία της. Τό άνάστημά της ύψηλό και χαριτωμένο. 'Η τουαλέττα της άπό έβέρ-νι-ώ-ς μπουσέ.

— 'Η κομψότερες τουαλέττες ήσαν της διδος 'Ελένης Ενυλίδης άπό 'Εφύρ-νι-ώ-ς μπουσέ, της διδος Νίας 'Ηαία λευκή τουαλέττα σε εκούσι έπίσημα.

— Πολλές κομψές και χαριτωμένες μεταξύ των όποιων ή δις Βουρ-λομήνη με κρέμ-σάτεν μπλε-ροζέ, δις Μανουράτη με κρέμ-μπαγιάν μπλε-τροκανά, ή δις Μαρή με έμπρομέ μπλε-σιέλ, ή κ. Ζάνα με περλέ ά-σέ, ή κ. Λιθιέρου με μπουσέλινα πράσινη.

— Όλες σχεδόν ή τουαλέττες πού μακρινές. 'Ιδιαίτερον έντύπωσιν δίδον ή εμφανίσεις των νεαρών δεσποινίδων με μακρότατα φορέματα.

— 'Επίσης παρενυθίσαν Προσευτή Γαλλίας, 'Ιταλίας, 'Αγγλίας, 'Αμερικής, Ρουμανίας, Τουρκίας, μετά των κυριών των.

— Καλίσθητες ή τουαλέττες πού έφεραν ή κ. Ραμώσ από λευκή δαντέλλα, και ή κ. Ραμώσ από μπουσέλινα σε άπόχωρι κόκκινη Πομπιανού.

— 'Επίσης παρενυθίσαν οι 'Υπουργοί κ. κ. Σπυρίδης, Βουρλομήνης, Μαρή, Καραπαναγιώτης, Ζάνας, Παπαδάτος μετά των κυριών των.

— Και κομψές τουαλέττες έ-φερον αϊ κ. κ. Σπυρίδης και Μα-ρή από τούλια μαύρα με έπονά σούλα.

— 'Επίσης διεκρίνανται κ. κ. 'Αλ. Παπαναστασίον, κ. και κ. Β. Βουρλομήνη με κόκκινη έμφωση τουαλέττα, τον κ. 'Αλ. Καραπά-νον και την διδα Καραπάνου, γλυ-κατά με μπλε-σιέλ, τον Ναυα-ρον και την κ. Γ. Πανώ έλαφρ-

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Θά δημοσιεύσει επ' εύκαιρία των έορτών της ΕΚΑΤΟΝ-ΤΑΕΤΗΡΙΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ 5-πέρχες σελίδες άπό την γιγαντομαχίαν του 21 και σείραν σπανίων χαλκογραφιών των ήρώων των μαχών και των ναυμαχιών της περιόδου αυτής.

— 'Επίσης διεκρίνανται κ. κ. 'Αλ. Παπαναστασίον, κ. και κ. Β. Βουρλομήνη με κόκκινη έμφωση τουαλέττα, τον κ. 'Αλ. Καραπά-νον και την διδα Καραπάνου, γλυ-κατά με μπλε-σιέλ, τον Ναυα-ρον και την κ. Γ. Πανώ έλαφρ-

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΡΕΣΙΣ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 52-08)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

— 'Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 130 || — 'Εξωτερικού Αλφ. 'Αγγλίας Μία

και δι' έτην την 'Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησία συνδρομή Σελίνια 24. Αϊ έπιστολαί και τ' χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τόν 'Ιδιοκτήτην του «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τά προηγούμενα τεύχη τιμώνται δραχ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ δια την κατά φύλλον πώλησιν του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS Agency, General P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, όπου δέον ν' άπευθύνονται οι ένδιαφερόμενοι.

— 'Εν 'Αμερική Mr. D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York

— 'Εν Αγγλίαις - Σουδάν ό κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12

Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγικώ Κογκό ό κ. Γεώργ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.

ΓΝΩΣΤΕΣ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

Οι γάμοι του διαδόχου. Μεγαλοπρεπείς εορτές στο Βυζάντιο. Η στέψις της μελλούσης αυτοκρατειράς. Η άσπρης κέραν των Αθηνών που ανέθηκε στο θρόνο του Βυζαντίου. Εικονοκλάσεις και εικονολάτρες. Ένας άγιος κ' αίματός άγιον. Τα δύο εικονίσματα της αυτοκρατείας. Οι ψεύτικοι έρκει της. Ο θάνατος του Κωνσταντίνου και του Λέοντος. Αντίληψη και μίση, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κατά τα τέλη του έτους 768, δολόκληρη η Κωνσταντινούπολις παγνύριζε... Η πρωτεύουσα της απέραντης Βυζαντινής αυτοκρατορίας γιόρταζε το γάμο του διαδόχου του θρόνου Λέοντος, υιού του αυτοκράτορος Κωνσταντίνου V.

Την πρώτη Νοεμβρίου, το πρωί, ένας στολισμένος από σημαστόλια πλοία, στρωμένα δολόκληρα με πολύτιμα μεταξωτά, διενθύνθηκε προς το ανάκτορο της 'Ασιατικής άκτης του Βοσπόρου, για να παραλάβει από εκεί τη νεαρά νύμφη και να την οδηγήσει στο Βυζάντιο, όπου θα έκανε, την ημέρα εκείνη, την επίσημη εισόδο της.

Έπειτα από μερικές βδομάδες, στις 18 Δεκεμβρίου, στο 'Ιερών Παλάτιον, μέσ' στο τρικλίνιον του Αυγουσταίου, μπρός σε όλους τους αλικούς και τους άρχοντας, ο αυτοκράτωρ και ο γιός του έστεψαν την μελλούσα αυτοκράτειρα. Καθισμένοι στους χρυσούς τους θρόνους, και έχοντας κοντά τους τον Πατριάρχη, ο Κωνσταντίνος και ο Λέων

ανασηκώσαν τον πέπλο που έκεπαζε το πρόσωπο της υψηλής νύμφης, της έφύρεσαν την δλομεταξη γλαμυρά πάνω απ' το μακρύ χρυσό της φόρεμα, της έβαλαν το στέμμι στο κεφάλι και της κρέμασαν στ' αυτή τα διαμαντένια αυτοκρατορικά σκουαρίδια.

Έπειτα έπήγαν όλοι στην εκκλησία του 'Αγίου Στεφάνου, όπου η νέα Αυγούστα δέχτηκε τα συχαρητήρια των υψηλών αξιωματούχων της αυτοκρατορίας και κατόπιν ο αυτοκράτωρ ο ίδιος την παρουσίασε στο λαό, ο οποίος την εξαγάτισε με τρελλό ένθουσιασμό. Τέλος, η Ειρήνη, συνοδευομένη από τη λαμπρή της ακολουθία των πατριών, των συγκλητικών και των κυριών της τιμής, έναμτηκε στην εκκλησία του 'Αγίου Στεφάνου, όπου ο Πατριάρχης Νικήτας εύλόγησε τους γάμους της με το διάδοχο Λέοντα.

Ο γέρος αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος, ο τρομερός έχθρος των εικόνων, δεν φανταζόταν βέβαια καθόλου, όταν διοργάνωνε τις λαμπρές αυτές τελετές και έστεφε με το στέμμι των Καισάρων τη νέα αυτή γυναίκα, ότι αυτή θα κατέστρεφε το έργο της ζωής του και θα έχαντάνε τη δυναστεία του...

Η Ειρήνη είχε γεννηθή στās 'Αθήνας και ήταν ορφανή. Είπε άγνωστο πώς κατώρθωσε να γίνει σύζυγος του διαδόχου. Φαίνεται όμως ότι μεγάλο ρόλο σ' αυτό έπαιξε η έξαιρετική όμορφη της.

Την εποχή εκείνη, η διαμάχη για τις εικόνες, που από σωράντα δλοκλήρων χρόνων συγκλονίζε την αυτοκρατορία, βρισκόταν στη μεγαλύτερη έντασι της. Ο αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος V, τρομερός εικονομάχος, είχε διατάξει άγιες καταδιώξεις εναντίον των εικονολατρών. Έκατοντάδες ιερομόνους είχαν καθαρευθή, φυλακιστή και έξοριστή. Μέσα στην Κωνσταντινούπολι δεν υπήρχε παιδί ούτε ένας μοναχός. Μά, παρ' όλες αυτές τις καταδιώξεις, οι λάτρες των εικόνων ήταν πάμπολλοι, οι περισσότεροι ίσως.

Η Ειρήνη ήταν γυναίκα δημοκόλητη και προσκεκολλημένη με φαντασμό στη λατρεία των εικόνων. Μά, μόλις βρέθηκε κοντά στον τρομερό πενθερό της, δεν έτόλμησε να φανερώσει τις δημοκρατικές της πεποιθήσεις. Απεναντίας τις έκρυψε επιμελώς και μάταια δοκίμασε στον Κωνσταντίνο ότι ποτέ της δεν θα λάτρει τις εικόνες.

Μά, παρ' όλη τη φαινομενική υποταγή της, όταν, στα 775, ο Κωνσταντίνος πέθανε και ο διάδογός του Λέων IV, υπό την επίδρασι της ισούς, έμετρώσε κάπως την καταδίωξη των εικονολατρών, η νέα αυτοκράτειρα άρχισε να δείχνεται πιο θαρραλή. Έτσι πολλές απ' τις γυναίκες της ακολουθίας της έβλεπαν τις εικόνες που είχαν κρημμένες

στη γή και άρχισαν να τις λατρεύουν και, στο τέλος, η Ειρήνη δια, μολονότι ο σύζυγός της ήταν εικονομάχος, ανατίλησε να νες μέσα στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της.

Ο αυτοκράτωρ όμως δεν άργησε να τα μάθει ό' αυτά, και δεν ήθελε να χτυπήσει απ' ευθείας τη σύζυγό του, την οποία αγαπούσε και συνέλαβαν και έβαδάνισαν πολλές γυναίκες της θείας της. Όταν δέ, μετά τα μέτρα αυτά, ο Λέων βρήκε μια κερύτω απ' το μαζύλαρι της σύζυγού του δυό εικόνες, έγινε έξο φρεν. Τότε η Ειρήνη που, καθώς φαίνεται, ήταν πολύ εύκολη στις έρκει της, άρχισε να του δοκίμειται ότι δεν ήξερε ποιος τις είχε βάλει.

Ωστόσο, από την ημέρα εκείνη, έχασε την έκτιμησή του πρς της κ' έπεσε στη δυσμένειά του. Εύτυχος όμως γ' αυτήν, πέθανε άξαφνα ύστερ' από λίγους μήνες, αφήνοντας διάδοχο τον υιό του Κωνσταντίνο, παιδάκι ηλικίας δέκα χρόνων. Η της ενηλικιώσεως του νεαρού αυτοκράτορος, την αντιβίασε η νέλαβε η μητέρα του Ειρήνη...

Τη στιγμή που ο θάνατος του Λέοντος IV έξε την Ειρήνη στην ανωτάτη έξουσία, πολλές χόμενες φιλοδοξίες συνεκρούοντο δλογράφες στο παλάτι συνατόσε την ύποκληρη έχθρα των κονινάδων της, των πέντε γιων του Κωνσταντίνου, πριγκίπων λαοφίλων και φιλοδόξων, από τους οποίους έπρεπε να φοβάται τα πάντα, αν και ο πατέρας τους, πριν πεθάνει, τους είχε δοώσει να μ' αποτήσουν ποτέ κατά του θρόνου. Άμέσως μάλιστα, με το θάνατο του Λέοντος IV, έδειξαν διαθέσεις να τον τερισθούν το θρόνο. Μά, μολονότι το κίνημα που τελνίγη πριν ακόμα έκραγη και ο μεγαλύτερος ατόους, ο Νικήτορος, χάνοντας τίτλους του, έξοριστηκε στη σόνα, έξακολούθησαν να έρουν γάλο κόμμα.

Από την άλλη μεριά, δλοκότες θέσεις της Κωνσταντινούπολις κατείχοντο από φανατικούς εικονομάχους. Ο προθυπονογός, ο στρατήγος, ο αλικός, οι λαϊκοί και άρροισμένοι άνθρωποι...

αυτοκράτορος Κωνσταντίνου. Η Σύγκλητος, οι άνωτεροι έπαρχοι, δόν ο κλήρος, επί κεφαλής του οποίου βρισκόταν ο Πατριάρχης...

Με όλους αυτούς τους ανθρώπους, η Ειρήνη δεν μπορούσε να χειρίση τίποτε... Έπρεπε να ζητήσει άλλο υποστηρίχ...

Στο σημείο αυτό φαίνεται διη η έπιτηδεότης της γυναίκας. Άρχισε, σιγά-σιγά, να απαλλάσσεται από τους αντιπάλους, δοντας αλήθεια τους μόν δια της βίας, και άπομυκίζοντας τους άλλους, με τρόπο, από τις θέσεις τις όποιες κατείχαν. Στις θέσεις τους τοποθέτησε ανθρώπους δικούς της, μεταξύ των οποίων και τον πρωθυπουργό Στανυάκιο.

Ο Στανυάκιος, έχοντας την εύνοια της Ειρήνης, δεν άργησε να γίνει παντοδύναμος και πανίσχυρος στην αυτοκρατορία. Ήταν μέγας διπλωμάτης και κατώρθωσε να συνιολογήση ειρήνη με τους Άραβες. Ήταν επίσης περίφημος στρατηγός και κατώρθωσε να καθυποτάξει τους Σλαβούς, οι οποίοι είχαν επαναστατήσει. Επί εικοσι δέ χρόνια συνεχώς συνέδεσε την τύχη του με την τύχη της αυτοκρατείας του, μ' απνένοντας την και καθοδηγώντας την πάντοτε στις πράξεις της.

Αλλάζοντας το προσωπικό της Κυβερνήσεως, η Ειρήνη τροποποίησε συγχρόνως και την έξωτερική πολιτική της αυτοκρατορίας. Τερμάτισε τους πολέμους

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η συνέχεια και το τέλος της εξιστορήσεως του Ρώσου συγγραφέως Γκούμελιν. Το πάθημα ενός Πολωνού ευπατρίδου. Ένα άτελειωτο ταξείδι μέσ' από τις στέπες. Ο Τσάρος Νικόλαος στην Όδησσό. Το έπεισόδιό του με το Γεώργ. Ξενοπούλο. Ο άρχιος Μωραΐτης φουστανελλοφόρος και η ελευθεροστομία του. Ο Άλ. Σεύτσος στη Ρωσία.

Η ανήγχορς ο Πολωνός, πετάχτηκε από το κρεβάτι του, ντύθηκε βιαστικά, βγήκε έξω και ρώτησε το Ρώσο αξιωματούχο:

— Τι συμβαίνει, κύριε; Γιατί η πρωινή αυτή επίσκεψη; Με τόσο ελαφράς ειρωνείας, ο αξιωματούχος τον προσκάλεσε ενά κατέδη άμέσως και να πάρει θέσι στο άμάξι, για να κάνει, κατά διαταγή του Μεγάλου Δουκό, έναν πολύ ωφέλιμο και άρετα μακρινό περίπαιτο.

Η διαταγή ήταν έπειγουσα και ο Πολωνός άριστοκράτης, κατάχλιμος από την ταραχή του, αναγκάστηκε να υπακούση άμέσως και να καθήση άνάμεσα στους δυό χωροφύλακες, στο άμάξι, το οποίο ανεχώρησε με διη την ταχύτητα των αλόγων που το έσεσαν...

Οι δυό συνοδοί χωροφύλακες, εκτελούντες αίσθησή διαταγή του Μεγάλου Δουκό Κωνσταντίνου, έφρόνονταν με μεγάλο σεβασμό στον ταξειδιώτη, έμεναν όμοις άφωνα σαν φάρια στις έρωτήσεις του, και ούτε σε κανέναν άλλον έπέτρεπαν να τον πλησιάσι στους σταθμούς.

Έτσι ο Πολωνός διέσχισε με καταπληκτική ταχύτητα μεγάλες εκτάσεις κ' άπτόνταντες έρημες στέπες, για πολλά μερόνυχτα, χωρίς να ξέρη που τον ηγαίνουν. Η άγνοία του όμως μεγάλωνε διαρκώς, γιατί φανταζότανε τραγική την τύχη του...

Έτσι τέλος, το πρωί της δεκάτης τετάρτης ημέρας, το άμάξι μπήκε σε μια παραθαλασσία πόλη, και στάθηκε μπροστά στην πόρτα του Φρουραρχείου.

Ο Φρουράρχος, μόλις έλαβε γνώσις της διαταγής και των όδηγιών του Μεγάλου Δουκό, έδέχτηκε άμέσως με πολλές τιμές τον Πολωνό ευπατρίδη, τον έφιλοξένησε μεγαλοπρεπώς, του έπροσφερε (κατά την τότε Ρωσική συνήθεια) ένα πλουσιώτατο φόρεμα, και, μετά το μεσημέρι, τον έβαλε πάνω σ' ένα άνοιχτό πολυτελές άμάξι και τον έγύρισε σε όλη την πόλη, δείχνοντάς του τ' αξιοθέατα και λέγοντας κάθε φορά:

— Αυτή είναι η πόλις που έπαισε να γίνει άνοστητη την Άνατολή και έπειδίσε, στη Δύσι, να έλθι σε μια προσέγγιση με τον Πάπα και τον Καρολόμαγνο. Έπίσης, στο ζήτημα των εικόνων, που είχε χωρίσει το Βυζάντιο σε δυό αντιμαχόμενα στρατόπεδα, έπροσπάτησε έξαιρετικά τα παλαιά έθιμα της χριστιανισμένης.

«Οι έσθεεις άνθρωποι — γράφει ένας σύγχρονος χρονικογράφος — άρχισαν να μιλούν ελεύθερα και ο λόγος του Θεού να κρησνύεται άνεμπόδιστα. Έκείνοι που ζητούσαν τη σωτηρία της ψυχής τους, μπορούσαν χωρίς δυσκολία ν' άποτραβηχτούν από τον κόσμο και η δόξα του Θεού έμπαινε παντού. Τα μοναστήρια ξανάβησαν και το άγαθόν έδοξάετο σε όλη την αυτοκρατορία...»

Έτσι οι μοναχοί έκαναν πάλι την εμφάνισή τους στην Κωνσταντινούπολι και η πόλις των μοναστηριών άνοιξαν πάλι. Η αυτοκρατορία κατέβαλε κάθε προσπάθεια για να επανορθώσει τις ζημιές που είχε κάνει στις εκκλησίες το προηγούμενο καθεστώς. Ξαναπήγε με μεγάλη πομπή στην Άγια Σοφία το πολύτιμο στέμμι που είχε άπαρθεί απ' αυτή ο Λέων IV. Έπίσης ξανάβλε έπίσημος στη λάνακά τους τα ιερά λείψανα της Άγίας Εύφρηνίας, τα οποία ο Κωνσταντίνος V είχε ρίξει στη θάλασσα και τα οποία ως έκ θαύματος είχαν διασωθή.

Έτσι, όλοι οι δημοκόλητοι Βυζαντινοί, γοητευμένοι από τα θεάματα από έργα της Ειρήνης, χαίρετοσαν ως ένα βαθμό ανέλπιστο την άνοδο στο θρόνο μιας εύσεβους αυτοκρατειράς και εύχαριστοσαν το Θεό, εδ όποιος με το χέρι μιάς χήρας γυναίκας και ενός παιδιού όφανε έλε συντηρήει την άσέβεια και είχε τερματίσει τη δουλεία της εκκλησίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Ίδού, αυτή είναι η Βάρνα, κύριε!... Καθώς βλέπετε, δολόκληρη η πόλις και το φρούριο κατέχονται από τους Ρώσους και η Ρωσική σημαία κυματίζει παντού!...

Το βράδυ, ο Φρούραρχος παρέθεσε, προς τιμήν του φιλοξενούμενου του, πλούσιο γεύμα, και την άλλη μέρα τον έξαπέστειλε, με τον ίδιο τρόπο κ' από τον ίδιο δρόμο, στη Βαρσοβία, όπου οι χωροφύλακες τον άφρσαν ελεύθερο να πάη στο μέγαρό του.

Στη Βαρσοβία, ο άκούσιος περιηγητής, έπειτα από το τρομερό αυτό μνησίο ταξείδι, έμεινε κλεισμένος πολλές μέρες στο σπίτι του, για ν' αναπαυθή και να συνέλθι από τον τρομό του.

Όταν, επί τέλους, φάνηκε πάλι στην κοινωνία, εκήρυττε αδομήτως παντού ότι όχι μόνο τη Βάρνα, αλλά και την Άδριανούπολι και αυτή άκόμη την Κωνσταντινούπολι κατέχει ο Ρωσικός στρατός. Η πρωτότυπος τιμωρία που του είχε έπιβάλει ο Μέγας Δούξ Κωνσταντίνος ήταν σκληρή, αλλά έξυπνη και συνεπτεστική.

Ο Ρώσος συγγραφέας Γκούμελιν αναφέρει και άλλον σημάινοντα Έλληνα της Τσαρικής εκείνης εποχής, το Γεώργιο Ξενοπούλο, Πελοποννήσιον την καταγωγή.

Κάποτε που ο λαοφίλης αυτοκράτωρ Νικόλαος πέρασε από την Όδησσό κ' έμεινε εκεί λίγες μέρες, ο Έλληνας αυτός πήγε και στάθηκε με το πλήθος μπροστά στον προσωρινό άνάκτορό του, περιμένοντας να διη τον Τσάρο.

Ο Γεώργιος Ξενοπούλος ήταν όμορφος άνδρικός τύπος και φορούσε πλούσιο έθνικό ένδυμα, χιονάτη φουστανέλλα, χρυσοκέντητη φρέμειλη, φέσι κλπ. Όταν πέρασε ο αυτοκράτωρ, ο Ξενοπούλος έφώνησε: — Ζήτω ο μέγας Τσάρος! Ζήτω η όμόδοξος Ρωσία!...

Ο Νικόλαος τον έπρόσεξε άμέσως, έστειλε τον υπάσπαστή του και τον εκάλεσε στο παλάτι. Η γραμική εμφάνισις του Έλληνος έκανε έντύπωσι σε όλους. «Με βλέμματα θαυμασμού — γράφει ο Γκούμελιν — ο αυτοκράτωρ και η ακολουθία του παρετήρουν το άνδρικό κάλλος και τη μεγαλοπρεπή άφέλεια του Έλληνος έκείνου!».

Στην αυτοκρατορική ακολουθία ύπηρχαν την εποχή αυτή και δυό Έλληνες, ο Α. Στούτζας και ο Α. Νέγγος. Ο αυτοκράτωρ τους έχρησιμοποίησε ως διεργηγείς και άπήνησε στον Ξενοπούλο διάφορες έρωτήσεις. Έμαθε έτσι ότι ο Ξενοπούλος είχε φρονός, ότι η χρυσοκέντητη φορεσιά που φορούσε ήταν του παππού του του σηγομεμένου και ότι τώρα είχε ρθί από το Μόσχο ν' ανταμώσει τον άδελφό του που είχε καφενειό στην Όδησσό.

Ο Τσάρος είπε τότε να τον ρωτήσουν αν θέλη να πάη στην Πετρούπολι «να τον κάνει άνθρωπο».

Στην έρώτηση αυτή ο περίφημος Μωραΐτης άπάντησε:

— Αν τι, πη δά είμαι τώρα εγώ γαϊδάρος; Ο Στανυάκις και ο Νέγγος βρέθηκαν σε δύσκολη θέση και έδωσαν να μεταφράσουν στον αυτοκράτορα την τομήση αυτή Μωραΐτη άπάντησι. Αλλά ο αυτοκράτωρ Νικόλαος άντελήφθη ότι κάτι συνέβαινε και άπήνησε να τον διερωτηνέουν κατά γράμμα την άπάντησι του Έλληνος.

Μόλις άκουσε τί είχε πη ο Ξενοπούλος, έγέλασε και διατάξε να τον πουν ότι δεν είχε άκεφθή να τον προσβάλει και ληστεί πολύ γιατί παρεξηγήσε την έρώτησή του.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Ξενοπούλος άκολούθησε στην Πετρούπολι την αυτοκρατορική συνοδεία και, προστάτευόμενος από τον Τσάρο, κατέταχθι ως υπάξιματός στην αυτοκρατορική ακολουθία, όπου έθαυμάζετο στις τελετές για το παρόσθημά του.

Αλλά ο δυστυχισμένος Μωραΐτης δεν μπόρεσε ν' άγιάξει περισσότερο από δυό χρόνια στις πολλές και διάφορες άπαιτήσεις της ιπποκράσεως και που πάντοτε στα πρόθερά του τον Ρωσικού κλήματος και πέθανε φθισώς.

Άλλος Έλληνας που ενεργητήθη από την Τσαρική Άντη ήταν και ο ποιητής Άλέξανδρος Σούτσος. Άλλά κ' αυτός δεν μπόρεσε ν' άνδξη στα χρόνια της Πετρούπολης κ' έφυγε. Κατά το διάστημα της διαμονής του στη Ρωσική πρωτεύουσα έγραψε το άκόλουθο ποίημα σε λείψανα Έλληνίδος της Πετρούπολεως:

«Ο ενιάμνος χερσών σου, δόνη σκυφτωτή της Νέσας, μού έκράτησε το στήθος παγωμένον εις τας φλέβας, Κ' αϊ τοι φλογαί σου θέρους τας ύπνους ημέρας Έλληνίδες σπαρτάλεως άπαντήσας το έσπας Είς τας άμνους σου άνοδούς — Ο, έφύνασε, τί κρίμα! Να μαράνινται ταύτα ρόδα εις τούτοιν κλίμα».

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΡΓΟΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ο μουσικός Σμυσκόφ, επέ-
γινε στη βίλλα του πρίγκηπος Μπιμπουλόφ, όπου
επ' ευκαιρία των αραβάνων της κόρης του,
θα γινότανε μουσική έσπερς με χορό. Είχε περα-
σμένο στον ώμο του, μέσα στη δερμάτινη θήκη
του, ένα πελώριο κοντραμπάσο κι' ακολουθούσε
την άγχη κάποιου ποταμού, που κυλούσε αργά τὰ
δροσερά νερά του.

— Άν έκανα ένα υπάνιο! σκέφτηκε για μιὰ
στιγμή.
Καί χωρίς να συλλογιστή το πράγμα περισσότερο, γδύθηκε και βυ-
θίστηκε μέσα στα διάφανα νερά. 'Η ποιητική ψυχή του μουσικού, είχε
μαγευθεί από την αρμονία που απλωνότανε γύρω του. Μά ήταν ασύγ-
κριτο το γλυκό αίσθημα που έννοιωσε μέσα του, όταν, αφού κολύμπησε
καμιά εκατοστή όργυιές, είδε καθισμένη στην αντίπερα όχθη μιὰ ό-
ραία νέα που ψάρευε. Κράτησε τότε την αναπνοή του και έμεινε άφω-
νος, υπό την επίδραση διαφόρων αισθημάτων που τον είχαν κατακλύ-
σει... Θεέ μου!... Καί αυτός που νόμιζε ότι δεν θα μπορούσε πειά ν' ά-
γαθίσει...

Είχε χάσει κάθε εμπιστοσύνη προς τις γυναίκες, γιατί η πολυαγα-
πημένη σύζυγός του το είχε σκάσει μαζί με το βιολιστή Σομπάκιν και
από τότε η ψυχή του είχε γεμίσει μ' ένα συναίσθημα ξενού και είχε
γίνει μισάνθρωπος...

Τί είνε η ζωή; άναρωτιόταν συχνά. Γιατί ζούμε;
'Η ζωή δεν είνε παρά ένα παραμύθι, ένα όνειρο...
Μά, καθώς αντίκριζε τώρα την όραία κοιμι-
σμένη — δεν δυσκολεύτηκε να προσέξει πώς η ό-
ραία νέα που ψάρευε, κοιμόταν — ο Σμυσκόφ
ξανασηθάνθηκε πάλι μέσα του, χωρίς να το θέλει
κάτι που έμοιαζε με την άγνη... Στεκόταν λοι-
πόν μπροστά της, καταβροχθίζοντάς τη με τὰ μά-
τια του...

— Μπα! φτάνει!... Είπε βιάζοντας ένα βαθύ ανα-
στεναγμό. Χαίρε, θεία εμφάνισή!... Είνε καρδιά πειά
να πάω στην έσπερίδα της Αυτού 'Υψηλότητος...

Καί, κυττάζοντας ακόμα μιὰ φορά την όραία
του, σκέφτηκε να ξαναγυρίσει στην όχθη όπου εί-
χε αφήσει τὰ ρούχα του, όταν μιὰ ιδέα πέρασε
έξωφρα από το μυαλό του...

— Πρέπει, είπε μέσα του, να της αφήσω μιὰ
ανάμνησή μου... Πρέπει να της κρεμάσω κάτι
στο άγκιστρο της... Αυτό θα είνε η έκληξις «έ-
νός άγνώστου»...

Ο Σμυσκόφ κολύμπησε άδούρβα προς την ό-
χθη, έφτιαξε εκεί ένα μεγάλο μπουκέτο από λου-
λουδία του άγρου και, αφού το έδεσε μ' ένα στά-
χν, το κρέμασε στο άγκιστρο της νέας...

Έπειτα, κολυμπώντας πάλι, ξαναγύρισε στην
όχθη, όπου είχε γδυθεί... Έκει όμως μιὰ τρομε-
ρή κυριολεκτικώς έκληξις τον έπεριμένε... Τὰ
ρούχα του είχαν κάνει φτερά... Τού τα είχαν
κλέψει... Άγνωστοι κακοποιοί του είχαν πάρει
τὰ πάντα εκτός από το κοντραμπάσο του και το
ψηλό του καπέλλο...

— Κατάρα! φώναξε ο Σμυσκόφ. Τὰ καθάρματα!... 'Η έχιδνες!
Δεν με τρομάζει τόσο το ότι έχασα τὰ ρούχα μου, όσο που θ' αναγκα-
σθώ να περπατήσω γυμνός, προσβάλλοντας την ήθική...

Ο μουσικός κάθισε άπάνω στη θήκη του κοντραμπάσου του και
άρχισε να σκέπτεται με ποιά τρόπο θα έβγαине από την τρομερή αυτή
θέση.

— Δεν μπορώ, ωστόσο, να πάω στη βίλλα του πρίγκηπος Μπι-
μπουλόφ! σκεφτόταν. Θα είνε εκεί και κυρίες... Κι' έξ' άλλου οι λωπο-
δύτες, μαζί με το πανταλόνι μου, μου έκλεψαν και την κολοφώνία μου,
που την είχα στην τσέπη του!...

Ο Σμυσκόφ σκέφτηκε επί ώρα, μ' απόγνωση τόσο πολλή, ώστε έν-
νοιωσε τους κροτάφους του να χτυπούν...

— Μπα! είπε άξαφνα. Πώς δεν το συλλογίστηκα; 'Υπάρχει εδώ
κοντά μιὰ γεφυρούλα που την σκεπάζει η βλάστησι... Μπορώ, ως έπαι-
νός, να ντυθώ από κάτω και κατόπιν, μέσ' στο σκοτάδι, να
διευδυνθώ προς την πρώτη καλύβα που θα βρεθώ μπροστά μου...

Καί, άρχίζοντας να πραγματοποιή την ιδέα του
αυτή, ο μουσικός φόρεσε το ψηλό του καπέλλο, φορ-
τώθηκε το κοντραμπάσο του στην πλάτη και διευ-
δυνήθηκε προς τη γεφυρούλα. Γυμνός, και με το ύ-
γανό του στην πλάτη, θύμιζε άρχαίο ήρωα...

Τώρα, αγαπητέ μου άναγνώστη, ενώ ο ήρωας
δρoσκετα κάτω από τη γέφυρα, παραδομένος στις
θλιβερές του σκέψεις, άς τον αφήσουμε για μερικάς
στιγμές και άς ξαναγυρίσουμε στην όραία νέα που
ψάρευε, για να δούμε τί της συνέβη...

Η νέα, ξυπνώντας και μη βλέποντας πειά την πε-

ΤΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΥ

τονία της μέσα στο νερό, θέλησε να τραβήξει το άγκιστρο
ζώντας ότι κάποιο ψάρι θα είχε τομπίσει... Μά ούτε η ψα-
ριούλα ούτε ο άγκιστρος ανέβαιναν... Το μπουκέτο του Σμυσκόφ είχε
είχε γίνει βαρύ και τὰ είχε κόψει.

— Θα έχει τομπίσει κανένα μεγάλο ψάρι, σκέφτηκε η νέα.
Μά, όταν τραβήξε ελγίο, είδε πώς το άγκιστρο είχε κο-
πεί...

— Τι κόρη! σκέφτηκε... Τι να κάνω τώρα;...

Καί, χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, η νέα κόρη πέταξε
φορά ρούχα της και χώθηκε ως τους αλαβάστρινους ώμους της
νερό... Δεν ήταν εύκολο να βγάλει το άγκιστρο της από το
που είχε μπλεχτεί, μά η ύπομονή της και η θέλησή της να
τέλος... 'Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, η όραία, άρ-
τας και εύτυχησμένη, έβγαине από το νερό κρατώντας
της...

Μά παρ' όλ' αυτά, η κοκοτοχία την έπεριμένε έξω. Οι
που είχαν κλέψει τὰ ρούχα του Σμυσκόφ, είχαν κλέψει
δικά της, αφήνοντας της μόνο το κοντί με τὸ δόλωμα!...

— Τι να κάνω τώρα; σκέφτηκε η νέα με διαταραχή...
αυτή την κατάσταση; 'Όχι! Ποτέ!... Θα προτιμούσα να πε-
θώ περιμένον να νυχτώσει... Έπειτα θα πεταχτώ ως την κα-
γυναίκα του δασοφύλακα μας, που είνε εδώ κοντά και θα
λω στη βίλλα να μου φέρει καινούργια ρούχα...

— 'Η ήρωίς μας, μουσικισμένη μες
χόρτα, έσκυψε κ' έστρεψε προς τὸ νερό.
Μά μόλις χώθηκε από κάτω και είδε κα-
τόν το γυμνό μουσικό με το κοντραμπάσο
πλάτη, λιποθύμησε κ' έβγαλε μιὰ κραυγή.

Ο Σμυσκόφ τρόμαξε κ' έκείνος, γιατί
χί πήρε τη νέα κόρη για νεράιδα.

— Μήπως είνε καμιά νεράιδα, που
γυγνέται! σκέφτηκε. (Καί η ύποψή του
λάβαινε, γιατί είχε πάντα μεγάλη ιδέα
μορφιά του). Μά αν δεν είνε νεράιδα και
θωροπνη ύπαρξις, πώς να εξηγησώ τὸν
τρόπο της εμφάνισώς της; Γιατί βίολισ-
τάς! αυτή τη γέφυρα;

Ενώ προσπαθούσε να λύσει δι' αυτά
ματα, η όραία συνήλθε.

— Μή με σκοτώσετε, σὰς παρακαλώ
τευσε. Είμαι η νέα πριγκίπισσα Μπιμπου-
λόφ! Θὰ σὰς δώσουν πολλά χρήματα οι γονε-
ίς μου, εὐσεπλαχυνείτε!... Είχα μπει μέσ' στο
νερό να ξεμπλέξω το άγκιστρο μου, και κλέψατε
σαν τὰ φορέματά μου, τὰ γούνατά μου, τὰ
μυαλά μου...

— Δεσποινίς, είπε ο Σμυσκόφ με φωνή
τική, και μένα μου έκλεψαν τὰ ρούχα, τὸ
πανταλόνι μου και την κολοφώνια που
ήταν μέσα...

Σώπατε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε
χώρα:

— 'Υψηλοτάτη, βλέπω πώς το θέμα
θίγει... Μά πρέπει να συμφωνήσετε και
μεταξύ σας... Είμαι η νέα πριγκίπισσα Μπι-
μπουλόφ! Θὰ σὰς δώσουν πολλά χρήματα οι γονε-
ίς μου, εὐσεπλαχυνείτε!... Είχα μπει μέσ' στο
νερό να ξεμπλέξω το άγκιστρο μου, και κλέψατε
σαν τὰ φορέματά μου, τὰ γούνατά μου, τὰ
μυαλά μου...

— Δεσποινίς, είπε ο Σμυσκόφ με φωνή
τική, και μένα μου έκλεψαν τὰ ρούχα, τὸ
πανταλόνι μου και την κολοφώνια που
ήταν μέσα...

Σώπατε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε
χώρα:

— 'Υψηλοτάτη, βλέπω πώς το θέμα
θίγει... Μά πρέπει να συμφωνήσετε και
μεταξύ σας... Είμαι η νέα πριγκίπισσα Μπι-
μπουλόφ! Θὰ σὰς δώσουν πολλά χρήματα οι γονε-
ίς μου, εὐσεπλαχυνείτε!... Είχα μπει μέσ' στο
νερό να ξεμπλέξω το άγκιστρο μου, και κλέψατε
σαν τὰ φορέματά μου, τὰ γούνατά μου, τὰ
μυαλά μου...

— Δεσποινίς, είπε ο Σμυσκόφ με φωνή
τική, και μένα μου έκλεψαν τὰ ρούχα, τὸ
πανταλόνι μου και την κολοφώνια που
ήταν μέσα...

Σώπατε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε
χώρα:

— 'Υψηλοτάτη, βλέπω πώς το θέμα
θίγει... Μά πρέπει να συμφωνήσετε και
μεταξύ σας... Είμαι η νέα πριγκίπισσα Μπι-
μπουλόφ! Θὰ σὰς δώσουν πολλά χρήματα οι γονε-
ίς μου, εὐσεπλαχυνείτε!... Είχα μπει μέσ' στο
νερό να ξεμπλέξω το άγκιστρο μου, και κλέψατε
σαν τὰ φορέματά μου, τὰ γούνατά μου, τὰ
μυαλά μου...

— Δεσποινίς, είπε ο Σμυσκόφ με φωνή
τική, και μένα μου έκλεψαν τὰ ρούχα, τὸ
πανταλόνι μου και την κολοφώνια που
ήταν μέσα...

Σώπατε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε
χώρα:

— 'Υψηλοτάτη, βλέπω πώς το θέμα
θίγει... Μά πρέπει να συμφωνήσετε και
μεταξύ σας... Είμαι η νέα πριγκίπισσα Μπι-
μπουλόφ! Θὰ σὰς δώσουν πολλά χρήματα οι γονε-
ίς μου, εὐσεπλαχυνείτε!... Είχα μπει μέσ' στο
νερό να ξεμπλέξω το άγκιστρο μου, και κλέψατε
σαν τὰ φορέματά μου, τὰ γούνατά μου, τὰ
μυαλά μου...

— Δεσποινίς, είπε ο Σμυσκόφ με φωνή
τική, και μένα μου έκλεψαν τὰ ρούχα, τὸ
πανταλόνι μου και την κολοφώνια που
ήταν μέσα...

Σώπατε λίγο και έπειτα έπρόσθεσε
χώρα:

— 'Υψηλοτάτη, βλέπω πώς το θέμα
θίγει... Μά πρέπει να συμφωνήσετε και
μεταξύ σας... Είμαι η νέα πριγκίπισσα Μπι-
μπουλόφ! Θὰ σὰς δώσουν πολλά χρήματα οι γονε-
ίς μου, εὐσεπλαχυνείτε!... Είχα μπει μέσ' στο
νερό να ξεμπλέξω το άγκιστρο μου, και κλέψατε
σαν τὰ φορέματά μου, τὰ γούνατά μου, τὰ
μυαλά μου...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ήρωισμός της κυρίας Ντυφρενουά. Με το τσεκούρι έναν-
τιον των Άλγερινων πειρατών. Πώς έσωσε το πλοίο με το
όποιο ταξείδευε. Ο άπότακτος άξιωματικός του Ναπολέον-
τος και οι ύβριστές του. Πώς τούς έβαλε στη θέσι τους. Με το
πιστόλι στο χέρι. Τὸ άδαμαντοκόλλητο ρολόι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μά από τις γνωστότερες ποιήτριες του 18ου αιώνας, η κυρία Ντυ-
φρενουά, ταξείδευε κάποτε στη Μεσόγειο, όταν έξαφνα το πλοίο της
προσεβλήθη από Άλγερινούς πειρατές. Τὸ πλήρωμα προσάθησε ν'
άμυνθί, οι πειραταί όμως ήσαν περισσότεροι και καλύτερα όπλισμένοι
κι' έτσι η νίκη έκλινε προς τὸ μέρος τους. 'Υστερα από λίγη ώρα μά-
χηστα οι πειραταί επήδησαν στο κατάστρωμα του πλοίου και άρχισαν
άγριο μακελειό. Έξαφνα, μέσα στη φοβική αυτή πάλη, ένας ναύτης
πληγώθηκε βαρεια από έναν πειρατή κι' έπεσε μπρός στην κυρία Ντυ-
φρενουά. 'Η ποιήτρια τότε, αντί να τὰ χάσει, άρπαξε τὸ τσεκούρι του
πληγωμένου ναύτη και άρχισε να μάχεται μ' έξαιρετική άνδρεία. 'Α-
μέσως τὸ πλήρωμα του καραβιού, βλέποντας τὸ παράδειγμα της, άνα-
θάρεψε και άντεπετέθη με τόση όρμη έναντίον των πειρατών, ώστε
τούς άνάγκασε να ύποχωρήσουν, να μπούν στα καράβια τους και να
τραπούν σε άτακτο φυγή.

Στὰ 1816, ένας παλός άξιωματικός του Ναπολέοντος, ο όποιος είχε
τεθή σε άπόταξι, όπως όλοι οι όμόφρονές του, από τὸ νέο βασιλικό κα-
θεστὸς της Γαλλίας, ταξιδεύοντας μαζί με τη γυναίκα του, στάθηκε
σ' ένα πανδοχείο κοντά στη Λίλλη για να περσθή τη νύχτα του. Έκει,
κουρασμένος καθώς ήταν από τὸ ταξίδι, άποσύρθηκε μαζί με τη συ-
ζυγό του σ' ένα δωμάτιο και παρεκάλει τὸν ξε-
νοδόχο να τούς σερβίρη τὸ δείπνο σ' αυτό.

— 'Υστερ' από λίγη ώρα μπήκε — εισήλασε
μάλλον — στο πανδοχείο μιὰ θορυβώδης συντρο-
φία, άποτελειωμένη από πέντ' έξη νεαρούς άξιο-
ματικούς, οι όποιοι, από τις στολές που φορού-
σαν, έφαιναντο ότι άνήκαν σε κάποιο από τὰ ξε-
νικά στρατεύματα που είχαν καταλάβει τότε ο-
λόκληρη σχεδόν τη Γαλλία.

Οι άξιωματικοί αυτοί έδηλωσαν στον ξενοδό-
χο πώς ήσαν πολύ βιαστικοί, κι' επειδή πεινού-
σαν φοβερά, τὸν διάταξαν να τούς σερβίρη άμέ-
σως. 'Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου τούς είπε τό-
τε ότι δεν είχε έτοιμο τίποτ' άλλο παρὰ μόνον
τὰ φαγητά που είχε παραγγείλει ο ταξιδιώτης
που είχε φτάσει προηγουμένως.

— Καί ποιάς είνε ο ταξιδιώτης αυτός; ρώ-
τησε τότε κάποιος από τούς άξιωματικούς.

— Δεν έξρω... άπάντησε ο ξενοδόχος. 'Η-
θε λίγο πριν από σὰς με τὸ λεωφορείο της γκα-
μής...

— Τότε, είπε ο νεώτερος των άξιωματικών,
μπορεί ν' άρκεσθί σε μερικάς πατάτες, άπ' τις οποίες έχει υπόληξις
στην κουζίνα...

Καί, παρὰ τις διαμαρτυρίες του ξενοδόχου, ο άξιωματικός έπληξε
στην κουζίνα, έπληξε τὰ φαγητά του άποτάκτου και της συζυγού του
και τὰ μετέφερε στην αίθουσα της τραπέζιας, όπου τὸν περίμεναν
οι συνάδελφοί του.

Όλοι τότε όητησαν στο φαί, γελώντας και κοροιδεύοντας τὸν ά-
γνωστό τους ταξιδιώτη για τὸ πιάμα του. Κάποιος μάλιστα άπ' αυ-
τούς, για νὰ τὸν πειράξη ακόμα περισσότερο, έδωσε τὸ ρολόι του —
ένα πολυτελές αδαμαντοκόλλητο ρολόι — στο σερβιτόρο, και τὸν
διάταξε να τὸ πᾶν στην ταξιδιώτη, του όποιου είχαν άρνη τὸ δείπνο,
και να τὸν παρακαλέσει ἐκ μέρους των να τὰ... βάλει στη σωστή ώρα!

Ο σερβιτόρος έδίστασε για μιὰ στιγμή. Θέλοντας και μή, όμως,
μπρός στις άπειλές του άξιωματικού, άναγκάστηκε να ύπακούσθ.

Ο άπότακτος, ο όποιος είχε άκούσει τὰ πάντα, στην άρχή σκέφτη-
κε να ξεσπάσει στον έπηρέτη. Κατόρθωσε όμως να συγκρατηθί και,
παίνοντας από τὰ χέρια του τὸ ρολόι, τού είπε:

— Πήγαινε να πᾶς στον κύριο που σ' έστειλε ότι θα τὸ πᾶς
μον την ώρα, όταν πάω τις πατάτες μου.

Οι άξιωματικοί, όταν άκούσαν την απάντησιν αυτή, έλασαν στα γέ-
λια. Έξαφνα όμως είδαν στην πόρτα να εμφάνίζεται ο άπότακτος ά-
ξιωματικός, με τὸ παρόσημο της λεγεώνας της τιμής στο στήθος.
Στὸ ένα χέρι του κρατοῖσε τὸ ρολόι και στὸ άλλο δύο πιστόλια. Προ-
χώρησε ως τὴ μέση της αίθουσας και είπε στους άξιωματικούς:

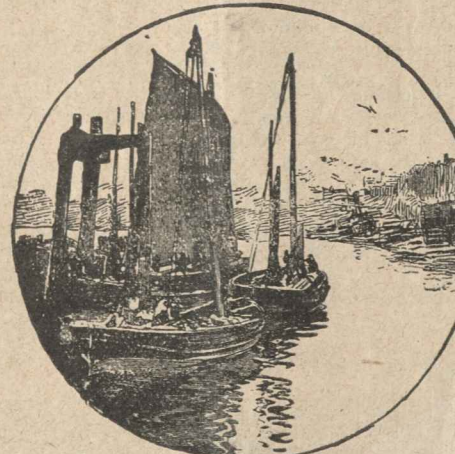
— Ερχομαι, κύριοι, να τὸ προσφέρω σὸν κάτοχο αὐτοῦ
του ρολογιού, ότι έφτασε ἡ... ὥρα πὸν ἡ αὐθάδεια να ἐ-
τιμωρήθῃ ὡς τὸν ἄξιον. Θὰ σὰς παρακαλέσω μόνον να ἐ-
χετε την καλοσύνη να μὴ πᾶτε πὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος.

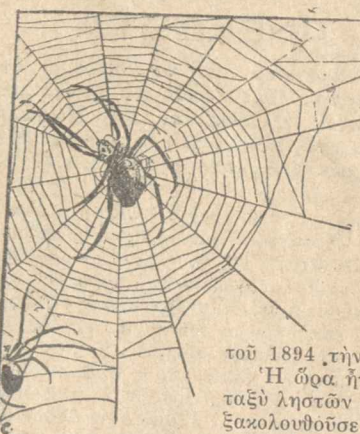
Κανένας όμως άπ' τούς άξιωματικούς δεν άπάντησε. 'Ο-
λοι τὰ είχαν χάσει και έντάξαν σαστισμένοι τὸν άξιωματικό.

Βλέπω, συνέχισε τότε ο άπότακτος, ότι ο ύβριστής μου ἐ-
φρόνισε να τὸ σκάσει έγκαίρως. Άν τυχὸν τὸν γνωρίζετε, σὰς
παρακαλώ πὸν να τὸν μνηστέτε να ἐλθῇ να πᾶρῃ τὸ ρολόι του.

Καί ο άπότακτος, αφού έγραψε σ' ένα χαρτί τη διεύθυνσιν
του, χαράχισε με μιὰ βαρεία ύποκλιση τούς νεαρούς αὐθάδεις
και γύρισε στο δωμάτιό του.

Έννοείται ότι κανείς άπ' αὐτούς δεν έτόλμησε να πᾶν να
του ζητήσῃ τὸ αδαμαντοκόλλητο ρολόι...

Η συνέχεια και το τέλος της φοβερής τραγωδίας της Λαμίας. Ο Παπακυριτσόπουλος νεύει τους αιχμαλώτους του. Περίεργα επεισόδια. Από την ζωή του χιμερόεντος χέν. Ο Παπακυριτσόπουλος και η δις Γ. Λάμπρου. Έρωας ληστών. Μία σκηνή στα χέρια του ληστιάρχου. Γυιές δικηγόρου και δημάρχου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζουμε την εξιστόρησι της τραγωδίας της Λαμίας κατά το Σεπτέμβριο του 1894 την Ελλάδα.

Η ώρα ήταν 5 το απόγευμα και η μάχη μεταξύ ληστών και στρατιωτικού αποσπάσματος εξακολουθούσε πεσιματώδης... Ο Παπακυριτσόπουλος και οι σύντροφοί του έδωσαν με ζωντανή δαίεσ εκφράσεις τους στρατιώτες, κι αυτό τους έκανε πιο δεισιπνοείς... Όσο έφευγε η νύχτα, τόσο οι στρατιώτες προχωρούσαν προς τους ληστές, με προκλήσεις και αγκυαία πυρά... Έπί τέλους, οι διευθύνοντες τ' αποσπάσματα, διέταξαν γενική εξορμή εναντίον των ληστών με άεφ' όπλου λόγην. Όταν άκουσε το πρόσταγμα αυτό ο ληστής, έγινε θηριώδης. Έβγαλε μία τερασσία μάχαιρα και την έδωσε φορές στην άνωπλάτη του Εισαγγελέως Ροζάνη, φωνάζοντας:

«Έτσι είσατε; Νά, λοιπόν, νά!... Ο δυστυχής Ροζάνης έπεσε νεκρός... Την ίδια στιγμή, άλλος ληστής, ο Καρακώστας, έπυροβόλησε τον άλλο αιχμάλωτο, τον άνακριτή Άγγελή, με ρεβόλβερ. Η σφαίρα βρήκε τον άτυχη δικαστικό στο στομάχι. Τό τραύμα ήταν τέρα-τέρα, ως τη λαγύνα, και ο Άγγελής έπεσε μωγκρίζοντας.

Άλλ' η επίθεσις των στρατιωτών συνεχιζόταν λυσσώδης, με θυελλώδη ταχύτητα. Οι ληστές, ο ένας μετά τον άλλον, έφευγαν νεκροί. Τελευταίος έμεινε ο Παπακυριτσόπουλος, αλλά κι αυτός δέχτηκε μία εθονική σφαίρα στο στήθος κι' έπεσε σκεπάζοντας το πρόσωπο με το άριστερό του μπράτσο...

Όταν οι εθώνιοι, με λίγα ακόμη πηδήματα, έφτασαν επί τόπου, βρήκαν το Ροζάνη νεκρό, τον Άγγελή άναίσθητο, άλλ' άνάπνευτα άκόρη. Νεκρούς επίσης τους τέσσερες ληστές, εκτός του Καρακώστα, που πέθανε βίτερα από μία ώρα.

Από τους στρατιώτες είχαν μερικοί τραυματισθή, έλαφρά όμως. Έπίσης κι' ένας δεκαεννός στο άριστερό χέρι.

Μετά τη μάχη, οι εθώνιοι έβαλαν σε μία κάπα το αίμόφυρτο πτώμα του δυστυχούς Εισαγγελέως και το μετέφεραν στη Λαμία. Τον βαρειά τραυματισμένο άνακριτή Άγγελή τον μετέφεραν σ' ένα γειτονικό άγροτικό σπίτι, όπου ένας γιατρός έζητασε πρόχειρα την κατάσταση του. Δεν ήπιχε όμως καμιά έλπίδα και ο άτυχής Άγγελής πέθανε κοντά το πρωί, στη Λαμία πού τον μετέφεραν.

Τους τραυματίες στρατιώτες τους έβαλαν σε φορεία και τους μετέφεραν στο νοσοκομείο της Λαμίας.

Ο ληστής Καρακώστας ήταν ο μόνος από τους ληστές που έπέζησε, άλλ' η αγανάκτησις του στρατού ήταν τόση, ώστε δεν του έδωκαν καμιά βοήθεια και πέθανε κι' αυτός σε μία ώρα από άκατάσχετη αιμορραγία. Η έφημερις «Έστία» της άλλης ημέρας έδινε τις ακόλουθες συμπληρωματικές πληροφορίες:

«...Τα πτώματα των ληστών, γυμνά, αίμόφυρτα, έλειναν την θέαν, εφορτώθησαν επί κάρου και μετεφέρθησαν στη Λαμία, περικυκλωμένα από εθώνιων τραγουδούντων άσματα... Οι Λαμείς έξήλθον της πόλεως και ύπεδέχθησαν περί την 8 1)2 ώραν της νυκτός τους νεκρούς και τραυματίες. Ο νεκρός του Εισαγγελέως μετεφέρθη εν μέσω γενικής θλίψεως εις το κατάστημα της Εισαγγελίας, ο δε τραυματισθείς άνακριτής εις το «Σενοδοχείον της Εθρώπης», όπου και έξέπνευσε.

Τα πτώματα των ληστών μετεφέρθησαν κατόπιν εις τον Στρατώνα της Μοιραρχίας, όπου

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΔΑΪΤΣΑΣ

Την 8ην Σεπτεμβρίου, ημέραν Πέμπτην, ο Ύπαρχος της

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Σταυρού του Σωτήρος. Σήμεριώςν οι η

«Οι έφριπτοι χωροφύλακες, οι κατά την εμφάνισιν της

«Η Κυδέρηνσις, άνταρμίζουσα την αυτοθυσίαν του άγριου

σαγγελίως, έπαρσασμοφόρησεν αυτόν σήμεραν διά του

Τέσσερες μήνες άργότερα, ο Παπακυριτσόπουλος έδραπέτευσε από τας φυλάκας και, καταδιωκόμενος από τ' αποσπάσματα, κατέφυγε στο όρεινó χωριό Άμοθρι, τον τόπο της καταγωγής του, όπου με μερικούς άλλους φυγοδίκους κατήρτισε συμμορία».

Ο ίδιος άναποκριτής άναφέρει και το ακόλουθο επεισόδιο: «Είς όλους είνε γνωστή ή κατά το θέρος του 1890 έπισυμβάσα έν Λαρίση αιχμαλωσία της θυγατρός του πλοναίου και μεγαλοκτηματίου Γ. Λάμπρου, ή οποία ύπήρξε ή άρχή του νέου σταδίου του Παπακυριτσόπουλου.

Μίαν ήμέραν, κατά την δύσιν του ήλιου, ή κυρία Λάμπρου έπήγανεν έφ' άμάξης μετά της κόρης της εις έν προσέτειον της Λαρίσης, χάριν περιπάτου. Έξάφνω, ο Παπακυριτσόπουλος, όμα με τρεις άλλους, καταλαμβάνει την άμαξαν, τραυματίζει τον άμαξηλάτην και άπαράγει εις τας άγκάλας του την νεωράν και ώραιαν δεσποινίδα Λάμπρου, λιπώνον έν του φόβου της... Η κυρία Λάμπρου, άναγνωρίσασα τόν Παπακυριτσόπουλον, (όστις είχεν ήδη προδύ εις έρωτικούς έκδηλώσεις προς την κόρην της), έπescen εις τά πόδια του κανονίζουσα:

—Μωρέ Θανάση, κατά τήν δύσιν του ήλιου, ή καρδιά του, μωρέ!... Άντησόν μας, άρσώ τήν άγαπάς!... Σου δίνω το λόγο μου. Πάνον άλλον θα κάνω γαμπρό από σένα, πού είσαι παλληκάρι!...

—Πά'το, λοιπόν! έφώνησε ο Παπακυριτσόπουλος, και, άποδώσας την κόρην, έξηφανίσθη μετά των συντρόφων του προς τήν όρη.

Έκ του περιστατικού τούτου έθορυβήθη όλόκληρος ή κοινωνία της Λαμίας, τηλεγραφήματα έστάλσαν εις την Κυδέρηνσιν και ισχυρόν σόμα στρατού έξήλθε τότε προς κατάδιωξιν της συμμορίας, μετά του Νομάρχη και του Εισαγγελέως. Ο Γεώργιος Λάμπρος, βέβαιος ότι και ή ιδική του ζωή και ή της οικογενείας του δεν ήσαν άσφαλείς, ένόση δεν συνελαμβάνετο ο Παπακυριτσόπουλος, διέθεσε μεγάλα ποσά όπως δωροδοκηθούν οι σύντροφοί του και τόν έξοντώσουν. Ο ληστής, πληροφορηθείς τας ένεργείας αυτές του κ. Λάμπρου, του παρήγγειλε ότι πού ή κακός του άναποδίδει την χάριν της διασώσεως της θυγατρός του και ότι θα έκδικηθή.

Έντυχός όμως — συνεχίζει ή ίδια έφημερις — ο Παπακυριτσόπουλος δεν έπρόσθεσε τότε νά έκτελέσθ τας άπειλές του, δότι συνελήφθη και κατεδικάσθη εις έξαετή είρκην. Ένεκλείσθη και πάλιν εις τας φυλάκας Λαμίας, άλλα τώ 1891, επί των ήμερών του Κορδονίου, απέδρασε και, καταρτίσας συμμορίαν, έπήγε νά συνεχισή τά άθλα του εις Θεσσαλίαν, όπου επί τόσον έκνυριόχρησεν ο άσχηρ του. Τότε και ο διάσμος διά τήν κανονοργήματα του ληστής Τσανάκας έγραψε εις τόν Παπακυριτσόπουλον, καλών αυτόν εις τό Όθωμανικόν έδαφος.

—Τι κάθασθε και σκοτώνετε τους δικούς μας αυτό κάτω; τού έλεγε. Δεν έρχόσαστε εδώ νά ηρημάξουμε τουλάχιστον τό Τούρικο;

Και ο Παπακυριτσόπουλος λέγετα ότι άπήντησε:

—Δέν έρχομαι. Έχω νά έκδικηθώ!...

Έτσι, από έκδικισή σε έκδικισή, έφτασε στο άνατριχιαστικό έγκλημα της Δαϊτσάς. Και νά συλλογίζετα κανείς ότι αυτός, γυιός δικηγόρου και πολιτευομένου, (ό οποίος μάλιστα διετέλεσε και δήμαρχος Άμοθριου), κατήντησε νά γίνη ένας από τους πιο αλμώδους ληστές της εποχής του και νά προδύ μέχρι αιχμαλωσίας και φόνου δύο δικαστικών, πού έθεωρούντο σωστοί αδάμαντες της Έλληνικής Δικαιοσύνης!

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ανθ. Φιτρινώνουν στους κήπους και στα γυναικεία καπέλλα. Στη δευτέρα περίπτωσι δεν χρειάζονται ποτίσιμα, γιατί τά έχει ποτίσει άσκατά ο ιδρώτας του άνδρικού προσώπου.

Βοσκοπούλα. Πλάσμα πού βοσκει άνέκαθεν... όλους τους ποιητάς του κόσμου!...

Γέλιο. Πρόφασι για την έπίδειξι των όράων δοντιών.

Γήρας. Χαλίκια την όποιαν όλοι εύχονται και κανένας δεν έπιθυμεί.

Δάνειον. Άσφαλές μέσον για νά ξεφορτωθής ένα φίλο σου.

Έρωας. Άσμα πού άρχίζει με μονωδία, συνεχίζεται με διωδία και καταλήγει σε τριωδία.

Ζωή. Μία διηνεκής άπειλή του θανάτου. Σε μερικούς άρέσει μόνον όταν είνε... και κόττα!

Άλας. Πράγμα άπαραίτητο για ό,τι μπαίνει και βγαίνει από τό στόμα.

Καλλονή. Συνάλλαγμα όφρους με σύντομη προδεσμία.

Ηλικία. Ποταμός τόν όποιον ή γυναίκες προσπαθούν νά γυρίσουν πίσω προς την πηγή του.

Ημισ. Προτιμάται από τό δολο, όταν είνε όρασι.

Οίληγτερα. Άλυσσιδες από τις όποιες κανείς δεν μπορεί νά λύτρωθί.

Θηρία. Κάθε όρασι πού έχει κατασχευμένα.

Λαμός. Ο μόνος ισθμός πού δεν είνε δυνατόν... νά κοπή!

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η άποδοχής των δημίων κατά τόν Μεσαίωνα

Στά άρχεια του δήμου της Γαλλικής πόλεως Άμιένης διατηρούνται ακόμη τά έγγραφα στα όποία άναφέρονται ή άποδοχής του δήμιου κατά τό 17ο αιώνα.

Σήμερις λοιπόν με τά έν λόγφ έγγραφα, ο δήμος έμισθοδοτείτο κάθε χρόνο με 60 σκούδα, εκ των όποιων τά μέν 25 έπλήρωνε ο βασιλεύς, τά δε υπόλοιπα ή πόλις και μάλιστα προπληρωτέα κατά μήνα.

Εκτός αυτών, ο δήμος έδικαιούτο νά πάρη δωρεάν από την πόλι άρισμένο ποσόν τόχως για την κατασκευή ρούχων και νά διαμείνη σε δημόσιο οίκημα.

Επίσης τά Χριστούγεννα κάθε χρόνου του δινόταν ως έλεημοσύνη από τό λεροκομείο της πόλεως ένα κιλό σιταριού κι' άλλο ένα κιλό κατά την έορτή του Πάσχα.

Άλλά, εκτός αυτών, ο δήμος, για νά μαστιγώσει έναν κατάδικο κάτω άπ' τό φρούριο της πόλεως, έπαινε 15 σούδια.

Για νά δείρη και νά μαστιγώσει δημόσια 20 σούδια.

Για νά βάλη σκονί στο λαμό του μαστιγωμένου, συμπεριλαμβανομένης και της άξίας του σκονιού, 5 σούδια.

Για νά στιγματίση έναν κατάδικο 20 σούδια.

Για νά κρεμάση ένα θανατοποινίτη 60 σούδια.

Για νά ξεκρεμάση και νά κρεμάση ξανά τό νεκρό 60 σούδια.

Για νά άποκόψη τό χέρι ή τη γλώσσα ενός καταδίκου 40 σούδια.

Για νά κρεμάση έναν κατάδικο 1 σκούδο και 20 σούδια.

Για νά τοποθετήση την κεφαλή του καροταμηνέντος σε έμφανές σημείο της πόλεως και νά κρεμάση τό σόμα του στην πλατεία 1 σκούδο και 20 σούδια.

Για νά συντρίψη τό σόμα του καταδίκου επί του σταυρού ή του τροχού 1 σκούδο και 40 σούδια.

Για νά τεμαχίση τόν κατάδικο σε τέσσερα και νά μεταφέρη τά κομμάτια του στα τέσσερα σημεία της πόλεως 1 σκούδο επίσης και 40 σούδια.

Για νά ζεματίση μέσα σ' ένα καζάνι, γεμάτο βραστό λάδι, έναν κατάδικο ζωντανό ή άπαγχονισθέντα 1 σκούδο και 20 σούδια.

Για νά κρήνη έναν κατάδικο, ζωντανό ή άπαγχονισμένο, 1 σκούδο και 20 σούδια.

Από τά χρήματα των ως άνω έπιχορηγήσεων ο δήμος υπερχεούτο νά προμηθευτεί με έξοδα δικά του τά σκονιά, τά ξίγη, τά μαχαιρία και τά λοιπά εργαλεία. Όσο για τις σκάλες και τους στύλους της κρεμάλας, τά ξύλα, τά λουριά και τά τοιαύτα, δεν τ' άγόραζε αυτός, άλλα ή πόλις όπου εγίνοντο ή έκτελέσεις.

Επίσης άλλο έργο του δήμιου ήταν νά γδέρη τά φύλλα όλοια, για καθένα των όποιων ήμειβετο με 5 σούδια, εκτός άν ήθελε νά προδύ στο γάσσιμο ο ίδιος ο ιδιοκτήτης.

Ο δήμος, τέλος, κατά τις ήμέρες των θανατικών έκτελέσεων προέβαινε άποδοχώς στην άσφαγή λαχανικών, κρεμμυδιών, αψών κ.λπ. πού τά έφεραν ή γυναίκες για πούλημα στην αγορά, χωρίς νά καταδικαστεί γι' αυτό. Μία φορά όπως κάποια λαχανοπώλης κατάγγελε το δήμο γιατί της άπαζε τά λαχανικά, και ή άρχή της πόλεως τον καταδίκασαν σε μία μικρή φυλάξι. Κατόπιν αυτού, από τό Φεβρουάριο του 1620 άπαρτέθηκε τό έστρωμένο αυτό προνόμιο από τους δημίους.

Είχαν όμως τόσες άλλες άποδοχές, καθώς βλέπουμε, οι δήμοι, ώστε πρέπει νά καλοπερνούσαν, και ιδίως όταν είχαν... μεγάλο τίπο!...

Τά άνεργα πού σώζουν

Πού άρκετάν έτών σκέψη στην Άμερική κάποιο περιστατικό, πού δείχνει ότι πολλές φορές τά άνεργα μίς είδοποιούν για γεγονότα πού πρόκειται νά συμβούν και άπό τά όποια μπορούμε, άν θέλουμε, νά προφυλαχθούμε.

Μία γούστα, δηλαδή, κάποια κόρη είδε στόν ύπνο της ότι μία γούστα συγγενής της σκοτώθηκε από έναν άσχημο. Τόσο πολύ ταραχθηκε από αυτό τό όνειρό ή κοπέλλα, ώστε μόλις έσημέρωσε διευθύνθηκε προς τό σπίτι της γούστας, την όποια όμως βρήκε ζωντανή και ήσυχη. Έπειδή όμως ή κόρη εξακολουθούσε νά άνησυχά για τη ζωή της συγγενούς της, την άλλη βραδιά έβαλε έναν δικό της άνθρωπο νά παραγγείλει άπό τον άσ' τό δομάτιο της γούστας. Καί πραγματικά εκείνος, κατά τις τρεις μετά τά μεσάνυχτα, έκοψε στις σκάλες κόπτο και καταβάνοντας βρήκε έναν ύπνερθε, ο όποιος άνέβαινε βιαστώντας στα χέρια του καθύρνω. Ο φύλακας της γούστας τον ρώτησε τότε τί δουλειά είχε εκεί μέσα, ο δε ύπνερθες του άπάντησε ότι πήγαινε ν' άναψή τη φωτιά της γούστας του. Άπό την ταραχή του όποις και τις συγκεκομμένες άπάντησεις προδύθηκε και γενομένης τρέφης κάτω άπ' τά κάρβουνα βρέθηκε ένα μαχαίρι.

Κατόπιν αυτού ο ύπνερθες συνελήφθη και ώμολόγησε ότι τούτοις έρχοταν νά δολοφονήση τη γούστα, ή οποία εσώθηκε χάρις στο άγριο της χάους.

Η έφημερις ή όποια διηγείται τό άνωτέρω περιστατικό, προσθέτει ότι ή γούστα αυτή ήταν άδελφή του άσχημου του περιφήμου μυθιστοριογράφου Βάλτερ Σκάι.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πολύ καλά. Σας χρειάζεται λοιπόν γι' αυτό το σκοπό ένας φρουρός; ή μάλλον ένας δεσμοφύλακας, είπε ο Κρουσίλινκος.

— Πράγματι, έτσι είναι. Το πέτυχε, απάντησε ο Ροβέρτος.

— Αν λοιπόν εδεχόμουν να αναλάβω εγώ αυτή τη θέση θα μ' ελευθερώνατε; Όπως επίσης αν καμιά μέρα μου κατέβαινε να παρακούσω ή να φανώ αδιάκριτος απέναντί σας, θα με στέλνανε στην άγχνη επί τη βάση του εγγράφου που πρόκειται να υπογράψω;

— Ακριδώς.

— Κι' αν άρνηθώ να κάνω ό,τι ζητάτε, τί θα συμβή;

— Τίποτε απολύτως. Θα βγώ από δω μέσα κατά τον ίδιο τρόπο που ήρθα.

Ο Κρουσίλινκος σκέφτηκε για μία στιγμή να δομήσει κατά του σκληρού επισκέπτη του και να τον κομματιάσει. Άλλα ένας άσυναισθητος σπασμός του προσώπου του τον έπρόδωσε και ο Ροβέρτος, βγάζοντας άμέσως από την τσέπη του το πιστόλι του, το έπρωτεινε απειλητικά έναντιόν του.

— Μην κάνετε τον κόπο να με σκοτώσετε, έσπευσε να του πη τότε ο δυστυχισμένος Κρουσίλινκος. Είμαι ο άνθρωπος που σας χρειάζεται και που θα ακολουθήσει κατ' εντολήν τις διαταγές σας. Θα υπογράψω ότι σκοτώσα εγώ το μακαρίτη Διονύσιο Γενναίο και θα φρονήσω άγρυπνα τη γήρα του.

— Αν μάλιστα η τροίλλα της μου φανή άνησυχαστική, ξέρω να την αποτελειώσω με θανασία ανώδυνη δηλητήρια...

Στά λόγια αυτά ο Ροβέρτος κατέβασε το πιστόλι του και του είπε:

— Είμαστε σύμφωνοι, λοιπόν. Πριν βγείτε όμως από δω μέσα, μη λημονήσετε ότι ο Κρουσίλινκος... είναι πεθαμένος, ότι ξεγράφτηκε απ' τον κατάλογο των ζωντανών, ότι δεν υπάρχει πια...

Μονάχα ως φάντασμα θα μπορούσε να ξαναφανή στον κόσμο...

— Βοήκα ένα όνομα όραιο, είπε ο Κρουσίλινκος. Δανιήλ Ωβίνος. Σας άρσσει να το πάρω;

— Ναι. Άλλά να προβλέψης και για κάτι άλλο.

— Φοβάσαι ίσως μήπως με άναγνωρίσουν;

— Μάλιστα.

Ο Κρουσίλινκος εστέναξε και είπε:

— Από τότε που θάρηκα σ' αυτόν το λάκκο, πέρασε τόσος καιρός, ώστε θάχω αλλάξει έντελώς. Κι' αν δεν άρκει αυτό, γνωρίζω κάποιο φάρμακο που το έφρεθε ένας αστρολόγος και που αλλάζει καθ' ολοκληρίαν το χρώμα των μαλλιών και του δέρματος. Για να γίνω λοιπόν ή μεταμόρφωσης πλήρης, θα το μεταχειριστώ κι' αυτό.

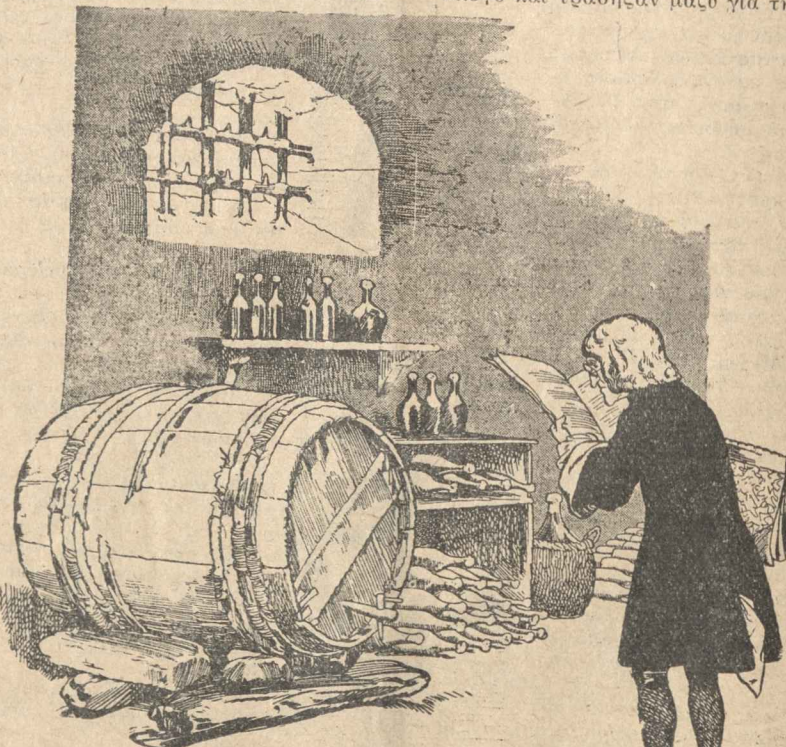
— Μα την αλήθεια, κύριε Ωβίνε, όμολογώ ότι είσαι ένας πολύμηχανος άνθρωπος...

— Δογότερα θα μ' εκτιμήσετε καλύτερα. Άλλ' άς έρθουμε τώρα στο θέμα μας. Πού είναι ή γήρα του Διονυσίου Γενναίου;

— Στην Έκουέν, στο σπίτι που κατοικούσε άλλοτε με το σύζυγό της και που τώρα άνηκει σέ μένα. Κι' επειδή όλοι οι κάτοικοι εκεί σέ γνωρίζουν, πρέπει να λάβης τά μέτρα σου και να γίνης πραγματικός άγνώριστος. Έλα, πηγαίνουμε...

Ο Κρουσίλινκος ακολουθούσε το Ροβέρτο, μεθυσμένος απ' τον άέρα και τό φως που ξανάβρισκε. Ο γοαμματέας του Κοντοσταυλίου τούς ώδηγούσε σέ μία από τις αίθουσες του μεγάρου.

Έκει ο Κρουσίλινκος κυττάχτηκε σ' έναν καθρέφτη και είδε ότι ήταν γυμνός, γιατί τά έλεεινά και ξεσχιονμένα κορδέλλια που τον έσκέταζαν δεν μπορούσαν βέβαια να θεωρηθούν στολή. Την ίδια διαπίστωση έκανε και ο Ροβέρτος,

Συμβουλευτήκε ένα παλιό βιβλίο για τη χειρί του φαρμάκου που θα τον έκανε άγνωριστο...

ο οποίος έστειλε ένα ίππότη στο πιο κοντινό κατάστημα πώλησης για να αγοράσει το φάρμακο.

Ο πρώην δεσμώτης ντύθηκε τά καινούργια του ρούχα, σήμα άνεξαρτησίας εύχαριστίας και κατέβηκε κατάντη, στο υπόγειο του μεγάρου. Έκει ρούφηξε στη σερβιτόνα, τονωτικά ποτά για να συνέλθη από τις φρεσές στεφάνες, και συμβουλευτήκε συγχρόνως ένα παλιό βιβλίο για το φαρμάκον που θα τον έκανε άγνωριστο.

Έπειτα υπέγραψε, χωρίς κανένα διαγμό, το χαρτί που σέ ο Ροβέρτος, και χρησιμοποιήσε τό φάρμακον το άσπρό, άποτέλεσμα ύψηξαν καταπληκτικά. Η μεταμόρφωσης ήταν τέλεια.

Μετά τις απαραίτητες αυτές διατυπώσεις, νοίκιασε ένα άλογο και τράβηξαν μαζί για την Έκουέν, όπου έστειλαν άγγελους από τό μεσημέρι.

Καθώς προχωρούσαν, ο Κρουσίλινκος, ή μάλλον ο Δανιήλ Ωβίνος, στάθηκε άποσπασμένος από το δρόμο και είπε σ' έναν που τον δείχνοντάς του με το δείκτη απ' το αντίστοιχο χέρι:

— Τη βλέπετε αυτή την τσιμίσβη;

— Είχα στίγες, τρυφερότητα, σις μαζί της. Άγαπώ τον Κρουσίλινκο, ή μάλλον τον Δανιήλ Ωβίνος, σ' αυτή την τσιμίσβη.

— Έτσι θα δοίμε άν μάλιστα η τσιμίσβη σου είναι η ίδια με την τσιμίσβη του Κρουσίλινκου.

— Εύχαριστώ, απάντησε ο Κοντοσταυλίου.

Ο μεταμορφωμένος Δανιήλ Ωβίνος τότε τί νέα και τί τσιμίσβη:

— Δεν μω λές, κύριε Κοντοσταυλίου, υπάρχει κανένας χαρτί στην Έκουέν;

— Από καίως, απάντησε ο Κοντοσταυλίου.

— Μήπως ξέρετε τί τους;

— Ο ένας, ο πιο ήλιος, λέγεται Δόκτωρ Χάρντι.

— Τόν έχω άκουστάς; άλλος;

— Ο άλλος είναι πολύ νέος, έγκαταστάθηκε εδώ τάχα να πω, μετά τό θάνατο του παππού Ιακώβου Κρουσίλινκου.

— Άν αυτόν τον ήλιος, απάντησε ο Κοντοσταυλίου.

— Τί λές έκει;

— Έ! πώς;

— Σας βεβαιώνω, κύριε, ότι όχι μόνο δεν τον άγαπούσε, αλλά τον τον άνθρωπο, άλλ' ούτε και τον συλλογίζεται πια κανείς.

— Μα τί είδους πρόσωπο ήταν;

— Πρώτα-πρώτα ένας άμαθής.

— Ό! Ό!

— Έπειτα ένας φιλόσοφος, εξηταβελόνης, βρομώδης, χειρότερος απ' όλα. Ούγενότος. Μας άδειαζε επί τέλους τη γήρα μας άφρονες ήσαντες... και πω μάλιστα, ή γήρα του Κρουσίλινκου, ή μάλλον ή γήρα του όρους είναι χίλις καλύτερος από ζεϊνον.

— Άν αυτόν τον ήλιος, απάντησε ο Κοντοσταυλίου.

— Εύχαριστώ, απάντησε ο Κοντοσταυλίου.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ...

ΤΟΥ ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ

Τό παθητικότερο, τό περιπετυωδέστερο, τό συγκινητικότερο των έπιποτικών μυθιστορημάτων. Σελίδες έρωτος, λεβεντιάς, ήρωισμών, ασλίδες δραματικές, ασλίδες γεμάτες ποιησι διαδέχονται ή μία την άλλη κινηματογραφικώς, γοητεύοντας και συναρπαζόντας τον άναγνώστην.

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΝΑΝΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΑΟΙ οι γειτόνοι την ήξεραν με τό όνομα μικρή Νανά, όνομα που τό είχε πάρει πριν άπό δύο χρόνια, δηλαδή από τον καιρό που πέθανε ή μητέρα της.

Η Νανά ήταν τότε μόλις δεκαεπτάχρονών έτών, ενώ τώρα είχε γίνει σχεδόν σωστή γυναίκα. Είχε ακόμα μία μικρή άδελφούλα, μόλις δύο έτών, απ' την οποία δεν έννοουσε ποτέ ν' άποχωριστή. Την όνόμαζε κόρη της και την περιποιόταν με έξαιρετική φροντίδα.

Κάθε πρωί, ή μικρή Νανά έπαιρνε τό δρόμο, με τά μαλλιά ριχμένα στις πλάτες, κρατώντας πάντα ένα δέμα στη μασχάλη της, και προχωρούσε άόρα, σούρα κι' άγέλαστη, για τό μωδίστρα της.

Μόλις έφτανε στο σπίτι της, ξεδιπλωνε τό δέμα, έβγαζε από μέσα τά κομμάτια του φάσματος που της είχε παραδώσει για ράψιμο, έπαιρνε τά καινούργια κι' έφενε, χωρίς νά προσέχει ούτε δέκα λέξεις.

Γρήψε γρήγορα στο φτωχικό δωμάτιό της που βρισκόταν στο έξοχο πάτωμα ενός παλιού σπιτιού, άνοιξε έλαφρά την πόρτα και, πατώντας στις άφρες των ποδιών της, πήγαινε σιγά-σιγά στην κούνα της μικρής άδελφής της. Έσκυβε έκει, μ' ένα γλυκό και τρυφερό χαμόγελο και με τά μάτια άκτινοβόλα, και κυττάζε την άδελφούλα της στοργικά.

Πολλές φορές όμως, που τύχαινε ν' άρρηση λυγικά, αντί νά μη τη προσεχτικά. Κι' όταν άκουγε τό γνώριμο παιδικό μουμουρητό της μικρής άδελφής της, τό πρόσωπό της φωτιζόταν από χαρά κι' έπαινε μέσα καταχαρούμενη.

Στό βάθος του δωματίου, ή μικρή άδελφούλα της προβάλε μέσα από την κούνα τό μικρό χαριτωμένο κεφάλι της κι' άνοίγοντας τά μάτια της προσπαθούσε νά φελλήσει τ' όνομά της.

Έτσι τό δωμάτιο γέμιζε για άρκετή ώρα από γέλια και φωνές, ή όποιες όμως άργότερα διακόπτονταν από τον κρότο της ραπτομηχανής. Άλλά και τότε άνηχούσαν από καιρό σέ καιρό τά ψευδή ξεφωρητά της μικρής άδελφούλας, που καθόταν δίπλα στη Νανά και την εκύτταζε προσεχτικά.

Άλλά ή ζωή είχε πολλές άπαιτήσεις κι' ή έγνασία της μικρής Νανάς με μεγάλη δυσκολία έπαρκουσε για τό συντήρησι των δύο όρφανών υπάρεων.

Την Κυριακή, ή μικρή νοικοκυρά άναπαύονταν. Έπαιρνε ή Λιλή, ή μικρή άδελφή της, στο χέρι και περπατούσε επί άρκετή ώρα στον κήπο του Δουξερ-βόργου.

Κατά την επιστροφή, στεκόταν απέξω από τά κατστήματα και περιεργαζόταν τά διάφορα αντικείμενα που ήσαν έκει έκτεθειμένα. Περισσότερο όμως απ' όλα τραβούσε την προσοχή της ένα κατάστημα παιδικών παιχνιδιών, απέξω απ' τό όποιο σταματούσαν ως δέκα λεπτά κάθε φορά που πέραγαν από εκεί.

Μία μέρα, ενώ θαύμαζαν μία μεγάλη κούκλα που άνοιγότανε τά μάτια της, είδαν νά στέκεται μπροστά τους μία πλούσια κυρία με ή μικρή κόρη της.

Η Λιλή, τόσο πολύ είχε συγκινηθή από τό θέαμα της παράξενης κούκλας, ώστε τραβούσε την άδελφή της από τό φουρτάνι, με στόμα άλάνιστο και μάτια σπινθηροβόλυντα, έπαναλαμβάνοντας κάθε τόσο:

— Ό, για δές, Νανά! Κιττάζε πώς κλείνει τά μάτια της!...

Η κόρη της πλουσίας κυρίας, αντίθετος, εκύτταζε την κούκλα άδιάφορα, σαν νά μην της προσένοισε καμιά έντύπωση. Δεν έβλεπε κούκλα για πρώτη φορά στη ζωή της. Είχαν περάσει από τά χέρια της τόσες και τόσες, και τις είχε βαρεθή.

Η Νανά μπήκε σέ μεγάλη άμνηστια. "Ήξερε ότι στο πορτοφόλι της βρισκονταν είκοσιπέντε φράγκα. Άν τά έδινε κι' άγόραζε μ' αυτά την κούκλα, θάκανε σίγουρα εύτυχισμένη ή μικρούλα της άδελφή.

Ναι, άλλα έπρεπε νά πληρώσει αυτές τις ήμέρες τόν μπακάλη, τόν ψωμά, τό σπιτονοικοκύρη και μόλις της έφταναν τά χρήματά της.

Όχι, όχι, καλύτερα νά την άρρηση την κούκλα κι' άργότερα που θάρχονταν βολικώτερες περιστάσεις.

Έρριξε ένα βλέμμα συμπαιθείας στη μικρή άδελφούλα της που έ-ξαιολογούσε νά κυττάξη την κούκλα, έσκυψε, την έφύλησε και της είπε:

— Έλα, Λιλή, πάμε... Πάμε, άγάπη μου...

— Α, πόσο στοίχισαν στη μικρή αυτή τά σκληρά λόγια, που είπώθηκαν, ώστόσο, με τόση γλυκύτητα! Η μικρούλα Λιλή γνώρισε τά μεγάλα καθήκοντα μάτια της προς ή Νανά και της είπε με λυγρότα και χτυποκάρδι:

— Ό, άγόρασε μου την! Δεν είχα ποτέ μου κούκλα!

— Ναι, απάντησε ή Νανά συγκινημένη, άλλα όχι σήμερα. Θα σου την πάρω δίχως άλλο στη γιορτή σου, άδελφούλα μου...

— Αλήθεια;

— Ναι, σου τό υπόσχομαι!...

Η Νανά άπεφάσισε νά τηρήσει με κάθε θυσία την υπόσχεσή της. Κάθε μέρα έβαζε μερικές δεκάρες στον κοιμησά της, με τό σκοπό νά τόν άνοίξει στη γιορτή της μικρής για νά πραγματοποιήσει την έπαθυμία της.

Πόσες φορές όμως δεν ήρθε στην άνάγκη νά σπάση τό φτωχό αυτόν κοιμησά, που ποτέ δεν πρόφτανε νά τόν γεμίσει;...

Ο χειμώνας είχε πιακώσει τώρα, άγιος, τό χροό ήταν άνιπόφορο και δουλειά δεν υπήρχε.

Η φτωχή Νανά ήταν άρρωστη, εξαντλημένη, σέ θλιβερή κατάσταση. Τά μάτια της είχαν μαύρους κύκλους γύρω, τό χέλι της ήσαν κατακίτρινα κι' ένας ξερός βήχας της τινάζε κάθε τόσο τό άδύνατο στήθος.

Μόλις όμως έπαινε ο βήχας της, έπαινε λίγες σταγόνες νερό και, πατώντας στην άκρη των ποδιών της, πλησίαζε έλαφρά στην κούνα της Λιλής, με τό χαμόγελο πάνω στά χέλια. Έσκυβε τότε άπάνω στο δροσερό μουστράκι της μικρούλας άδελφής της και ή φιλόσοφ τρυφερά και δουλειά δεν υπήρχε.

Η κατάσταση αυτή διαρκούσε επί έναν όλόκληρο μήνα. Στο διάστημα αυτό ή ύγεια της Νανάς χειροτέρευε πολύ και τό στήθος της ήσαν πονούσε... πονούσε τρομερά.

Μία μέρα ή καλή θυροκόρ, βλέποντας την κατάσταση της, πήγε κοντά της και της είπε με συμπόνια:

— Παιδί μου, είσαι άρρωστη και πρέπει νά ήσυχάσης. Πέσε στο κρεβάτι σου και μη σηκώνεσαι καθόλου από εκεί. Έγώ θα σου φέρνω ταχτικά λίγο ζουμί και θα φροντίζω επίσης και για ή Λιλή...

Η Νανά την εύχαρίστησε με δάκρυα στά μάτια κι' ακολουθούσε ή συμβουλή της, αφού μάλιστα τώρα της ήταν δύσκολο νά σταθή στά πόδια της.

Πέρασαν έτσι τέσσερες μέρες, κατά τις όποιες ή μικρή Λιλή, ή τόσο φλύαρη άλλοτε, έμεινε έξαιρετικά ήσυχη. Καθόταν στην κούνα της, δίπλα στο κρεβάτι της άρρωστης, κι' είχε παρατήσει πια έντελώς τά παιχνίδια.

Από καιρό σέ καιρό μονάχα θυμόταν την ύπόσχεση της άδελφής της κι' έπανελάμβανε με δειλή παραπονητική φωνή:

— Νανά... κούκλα... πότε;...

Επί τέλους, την παραμονή της γιορτής της Λιλής, ή θυροκόρ, σύμφωνα με την έντολή της Νανάς, έσπασε τόν κοιμησά και, με τά λεπτά που είχαν μάζεψη, της άγόρασε την πολυπόθητη κούκλα.

Όταν έγύρισε, την έβαλε, τυλιγμένη μέσα σ' ένα άσπρο χαρτί, άπάνω στο κρεβάτι της άρρωστης που είχε πια άποχωρήσει.

Η Λιλή έπαιρνε στις όχθες τό πρωί, σηκώνοιτε γρήγορα απ' την κούνα της και προσκύωνε έλαφρά πους τό κρεβάτι της άδελφής της.

Περίεργο πράγμα όμως! Η Νανά κοιμόταν άκόμα! Κι' ώ, πόσο ήταν χλωμή! Σήγουρα θα κρινε...

Τράβηξε λοιπόν με τά μικρά της χέρια τό σκεπάσμα και προσάπνευσε νά τη σκεπάσει καλύτερα.

Στό μεταξύ όμως τό βλέμμα της έπεσε στην κούκλα, στην κούκλα που άνοιγότανε τά μάτια της, κι' ή καρδιά της άρχισε νά χτυπά δυνατά από συγκίνηση...

Άλλά, τι συνέβαινε; Μήπως έκλαιγε ή κούκλα; Άπό που είχαν χυθή τόσα δάκρυα, που μούσκεψαν τό πρόσωπο και τό προσκέφαλο της άδελφής της;...

— Νανά, Νανά! φώναξε τότε με χτυποκάρδι. Κιττά δώ, κιττά δώ...

Άλλά ή φτωχή Νανά δεν άπαντούσε. Ήταν βυθισμένη στον αιώνο ύπνο της και κάτω απ' τά μεγάλα μάτια της έβλεπε σαν σέ όνειρο ή φτωχή της άδελφούλα που χαϊνόταν την κούκλα της, την πολυπόθητη της κούκλα!...

ΑΡΜΑΝ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Μία Κινέζικη παροιμία λέει ότι, για νά περάσει κανείς εύτυχισμένη ζωή, πρέπει νά γεννηθή στο Σουονόμ, νά ζήση στην Καντώνα και νά πεθάνη στο Μαγγάν. Κι' αυτό, γιατί στην πόλη πόλη υπάρχουν ή όραιοτερες γυναίκες της Κίνας, στη δεύτερη ή μεγαλύτερες διασκέδασεις και στην τρίτη ή πιο φημισμένες νεκρικές λάρνακες.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

ΤΟΥ RAPHAEL CHAIGNEAU

(Από τον Έλληνοτουρκικό πόλεμο του 1897)

Εκείνη την εποχή είχε εκραγή ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος του 1897 και κάποιος ξάδελφός μου, ο Τισσεράν, ένας ένθουσιώδης τύπος φιλέλληνας, είχε καταταγεί μαζί με πολλούς άλλους Γάλλους, έδελον- της στον Έλληνικό στρατό, για να πολεμήσει για την αγαπημένη του Ελλάδα.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος κι ο Τισσεράν ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Εκείνη την εποχή είχε εκραγή ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος του 1897 και κάποιος ξάδελφός μου, ο Τισσεράν, ένας ένθουσιώδης τύπος φιλέλληνας, είχε καταταγεί μαζί με πολλούς άλλους Γάλλους, έδελον- της στον Έλληνικό στρατό, για να πολεμήσει για την αγαπημένη του Ελλάδα.

Όταν τελείωσε ο πόλεμος κι ο Τισσεράν ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

Όταν εξεστράφη ο Έλληνοτουρκικός πόλεμος, ο ντε Λανκλόατ ξαναγύρισε στη Γαλλία, μόλις με είδε για πρώτη φορά, μου είπε :

— Εξείς την τελευταία περιπέτεια του φίλου σου υποκόμητος ντε Λανκλόατ :

Και, επειδή εγώ δεν ήξερα τίποτε, μου διηγήθηκε πως είχε συναντήσει τον υποκόμητα στη Θεσσαλία και πως είχε παρασταθεί μάρτυς του σε μια μονομαχία, για την οποία μιλούσαν επί δεκάτ ημερες όλοι οι αξιωματικοί των δυο αντιμαχόμενων στρατευμάτων.

Αλλά ως σ'αυτή τη στιγμή τα πράγματα με τη σειρά τους :

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΛΛΕΡΕΝ

Ένας από τους πιο συμπαθείς ποιητές μας, ο Ηπειρώτης Γεώργιος Χατζής, ο γνωστός με το ψευδώνυμο Πελλερέν, απέθανε πρό ολίγων ημερών.

Ο Γεώργιος Χατζής γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Στην πατρίδα του εξέδιδε συνεχώς από είκοσιπενταετίας την εφημερίδα «Ηπειρος». Έκτος αυτού ο Χατζής, κατά την εποχή του Έλληνοτουρκικού πολέμου, είχε αναμειχθεί ενεργότατα στον απελευθερωτικό αγώνα, γι' αυτό και συνελήφθη από τις Τουρκικές στρατιωτικές αρχές. Ιωαννίνων και κατεδικάσθη σε θάνατο. Αλλά, την τελευταία στιγμή, ενώ είχε δοθεί η διαταγή της θανατικής του εκτέλεσης, διάφοροι ισχυροί φίλοι του κατόρθωσαν να επιτύχουν την αναστολή της απόφασης κι έτσι τον έσωσαν από βέβαιο θάνατο. Ύστερ' από λίγον καιρό τα Έλληνικά στρατεύματα έμπαιναν νικηφόρα στα απελευθερωμένα Γιάννινα.

Ο Χατζής ήσυχολετο πρό πάντων με τη φιλολογία, στην οποία διέπρεψε μεταξύ των συμπατριωτών του. Εξέδωσε κατά σειράν τις ποιητικές συλλογές «Δαχτυλίδια», «Ρίμες», «Μέλι και Φαρμάκ» και «Η-φαιστεία», έγραψε τα δράματα «Καταραμένο Περίδερμα», «Κίρκη» και «Λιάνα Άρσα», και έδημοσιευσε γιά την ιστορία της πόλεως του μια όμορφη μελέτη, «Το Μυστικό του Κάστρου». Επίσης έδημοσιευσε τακτικά στην εφημερίδα του όμορφα χρονογραφήματα και αξιολόγους μεταφράσεις Ιταλικών τραγουδιών του Πετράρχη και του Στεφάνι, ή όποιες δυστυχώς δεν συμπεριελήφθησαν σε κανέναν τόμο. Πάντως ο Πελλερέν εργάστηκε με όλη του την ευσυνειδήσια, τόσο γιά τα τοπικά ζητήματα της ιδιαίτερας του πατρίδος, όσο και γιά την πόση, στην όποια, αν δεν άνεδείχθη μεταξύν των πρώτων, δεν έμεινε χωρίς και με-ταξύν των τελευταίων.

Δημοσιεύουμε κατωτέρω μερικά από τα τραγούδια του άλημονή-του Ηπειρώτου ποιητού :

ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μοιάζει γυαλί ο άνθρωπος ή σίδερο σκληρό;
Φτωχή καρδιά μου ανθρώπινη, τί μοιάζεις απ' (τά δυο);

Φορές-φορές, μου φαίνεται, θά σπάσης σαν γυα- (λί);

μά κι' από πέτρα κάποτε βαστάεις πιο πολύ.

Με στέναγμα ραγίζεις πού κάποια σκίφη φέρει,
πονείς και μ' ένα χτύπημα φύλλον άδρό άνθου,

απώνα χρώμα, λίγο φως πού χύνει ένα άστέρι,
πόση φροτιά και σπαράγματα σου καίγουνε το νού!

Κι' όμως σε βρίσκουν θάνατοι, βάρσνα, κατα- (φρόνια

και τα βαστάς και σέρνεις στον κόσμο ζωντανή,
κι' εγώ ρωτώ καθώς περνάν άπάνου μας τα χρόνια :

Τι τάχα μοιάσεις, ό καρδιά ; Με σίδερο ή γυαλί ;

ΑΔΕΛΦΟΣ

Σάν όλα άπόψε ήρεμη μία λήνη τα θυραίνει,
σάν μία χιονοποριάτικη χλωμάδα σ' όλη άπλωθή

και σ' όλα άρα περιπατεί κι' ή σκίφη πώς το νοιώθει
σάν εν' αλαφροστενάγμα μου μέσ' απ' όλα βγαίνει.

Θάλασσα μέσα μου οι καύμοι ! Παλμοί και περασμένοι,
κι' οι χιτωνοί κι' οι τωρινόι, μέσα μου χίλιο πόθοι,

ότι ως κύμα θάλασσα κι' ότι πείρα ένεκρόθη
στο δειλί άπόψε το χλωμά, άχ ! πόσο με πικραίνει !

Ό δάκρυα πού δεν σφάζατε απ' τα μάτια μου ποτές
και βόγγητά πού ανθρώπινη ψυχή δεν είχε ακούσει

τό θρηνο σας, κι' όσες όσες κρυφές βασταλγίες
Αγάπες μου, δεν έχετε τραγουδή άκόμα κροσσει.

Άπόψε πού μία ήρεμη, μία λήνη όλα βασταίνει,
ώς τώρα πού δεν έκλανα άπόψε δάκρυ άς γένη.

SPLEEN

Μην είνε πού χλωμάσανε και πεφόνη τα φύλλα,
μην είνε πού σπινέφιασε και βέβαιε ο ούρανός,

ή γάνυ πού έχεις όμοιος χρωμάς και σκληρός
κι' όση ψηλά ο ούρανός έχεις και σ' άνταίχια :

Ό σπινέφια μου κι' άφωνη καρδιά μου, άπόψε, μίλα,
ποιάς μυστικής καταβλήτης σε πνίγει ο νικητής :

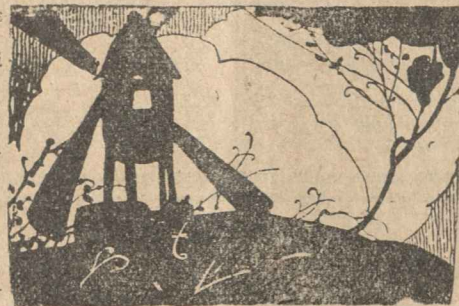
Κι' αν τάχα χυποπόρσες, γιατί τόσος καύμος
αν του χειμάνα έγγίζει μας ή πρηνή αναταρξία ;

Γιατί ποκεί, Σάν κίτρινα φύλλα, κι' εγώ κι' έσύ,
έφημερα πού έζησαμε τ' όμορφο καλοκαίρι

τί στο χιτώνα πωρεχτεί ανίσως — ποιος το έβρει !
Δεν δόθηκε κι' άλλην άνοιξη, καρδιά φτωχή, φτωχή :

Τούτο άς σκάσει, — άς μ'ήν το (λίς) — όμως εγώ το έξώω

κι' αντάμα σου, αδελφούλα μου (καρδιά μου ! — υποφέρω...

φόν Μπρούχ - έφέντης. Ήταν Γερμανός, όπως και πολλοί άλλοι αξιωματικοί, πού είχαν τότε σπουδαίες θέσεις στον Τουρκικό στρατό.

Γκαυοποιημένος ο υποκόμης χαίρετσε το στρατηγό και διευθύν-θηκε προς το θύρωμα, όπου βρισκόταν ή πυροβολαρχία του φόν Μπρούχ.

Μόλις τον παρουσίασαν σ' αυτόν, του είπε χωρίς περιστροφές :

— Κύριε, θά ήθελα νά κανονίσω ένα μικρό ζήτημα μαζί σας. Πρό-καίται περί μιάς υποθέσεως έντελώς προσωπικής. Άκούστε : Τά στρα-τεύματα σας θά καταλάβουν αύριο το Δελιλέρ, το όποιο μεταβάλατε σε έρείλια...

— Υπάρχει σ' αυτό το χωριό μία μικρή πλατεία... Θέλε-τε νά σας περιμένω αύριο το πρωί εκεί μαζί με δυο φίλους σας;...

— Μά — απάντησε ο φόν Μπρούχ — γιά ποιά λόγο;... Δεν σας ξέρω...

— Δεν περάζει, απάντησε ο υποκόμης, θά γνωριστούμε... Έχω νά σας ζητήσω εξηγήσεις...

— Καλά, τον διέκρινε ο Γερμανός αξιωματικός. Μου τ'α εξηγήτε αυτά αύριο... Δεν έχω καιρό άπάνω...

Ός εκ θαύματος, ενώ όλα τά στίπια του Δελιλέρ δεν ήσαν πεία παρά ένας σωρός έρειπιών, ή κατοικία του κ. Πελλίπου είχε γλυτώσει από την καταστροφή. Ήσυχασμένος κάπως, γιατί ο πόλεμος άπομα-κρινόταν τώρα απ' το χωριό του, ο πρώην διευθυντής του Μουσείου έ-κλεισε συμφωνία γιά νύχτα με τον κ. ντε Λανκλόατ.

Αφού ο υποκόμης άγόρασε το άγαλμα, πήγε και βρήκε, μεταξύ των Γάλλων αξιωματικών οι όποιοι είχαν πολεμήσει κατά των Τούρ-κων, δυο μάρτυρες, οι όποιοι θά του χρησιμεύσαν στη μονομαχία του με τον Γερμανό. Ό ένας απ' αυτούς ήταν ο Τισσεράν.

Σ'αυτήν τήν νύχτα, βρισκότουσαν κι' οι τρεις στην πλατεία του χωριού. Την ίδια στιγμή έφτασε και ο φόν Μπρούχ, συνοδευόμενος από δυο αξιωματικούς.

Αμέσως ο υποκόμης διευθύνθηκε προς αυτόν και του εξήγησε τους λόγους γιά τους όποιους τον είχε προκαλέσει σε μονομαχία, λέγοντάς του ότι μία όδίδα της πυροβολαρχίας του είχε συντρίψει το μικρό δά-χτυλό της Αφροδίτης του Πραξιτέλους.

Συγγνώμης έδειχνε στον αντίπαλο του το ύπε-ροχο άγαλμα το όποιο, μία και ο κίνδυνος είχε περάσει πεία, είχε βγάλει απ' το ύπνο.

— Άμα τον άκουσε, ο Γερμανός άρχισε νά γελά ειρωνικά.

— Χά ! Χά ! έκανε. Γι' αυτό μ' έφέρατε έδω; Πάμε, φίλοι μου...

Μά το γέλιο του κόπηκε έξαφνα, γιατί ο υπο-κόμης του κατάφερε ένα δυνατό ραπισμα.

Ό φόν Μπρούχ, μαινόμενος απ' την όργή του, φώναξε :

— Νά τον τουφεκίσουν !...

Μά οι μάρτυρές του, δυο Τούρκου αξιωματικοί, τον καθησύχασαν και τον έπεισαν ότι μόνο με μο-νομαχία θά έλθετο έντιμα ή διαφορά.

Σέ λίγο οι δυο αντίπαλοι βρισκότουσαν ο ένας απέναντι στον άλ-λο. Ή μονομαχία εδράσταζε έλαχιστια. Έπειτ' από ένα λεπτό, χτυπή- μένος στην καρδιά από το σπαθί του υποκόμητος, ο φόν Μπρούχ σο-φιστήθηκε κάτω, πλάι στο άγαλμα.

Ό κ. ντε Λανκλόατ, αφού έδωσε τή μισή περίπου περιουσία του στον κ. Πελλίπο, μετέφερε την Αφροδίτη του Πραξιτέλους στο γυώ- του, στο όποιο άλλαξε όνομα και το έβάπτισε «Ο Έκδικητής».

Η μάχη είχε τελειώσει πεία και οι Έλληνες είχαν άποψη...

Τά χωριά Δελιλέρ και Κούταβι εφλέγοντο.

Εξαιτίας των Τούρκων είχαν έλθει στην πλατεία του χωριού...

Όταν ο κ. ντε Λανκλόατ είδε...

...στην πλατεία...

...το άγαλμα...

...το δάχτυλο...

...το μικρό...

...το άγαλμα...

Η μάχη του Τυρνάβου
(Εικόν Τουρκικής εφημερίδας της εποχής)

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνοδευόμενη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε δεν λαμβάνεται υπό όψιν.

Κ. Σκευάκη, Ρέθυμνο, Η μαντινάδες καλές, Δημοσιεύουμε μερικά εδώ:

«Αν κλαίω γώ μὴν κλαῖς κι' ἐσύ, γιατί' ἂν σὲ δῶ νὰ κλάψης στείλει, πουλί μου, γρήγορα τὸν τάφο μου νὰ σκάψης».

«Αν μ' ἀρνηθῇς θὰ σκοτωθῶ κι' ἔχε το σὺ τὸ κρεῖμα πὺν μ' ἀνοιξὲς στὸ στήθος μου βαθὺ καὶ κρυθὸ μνημια».

Σὰν τὰ δικά μου δάκρυα ἄλλος κανεὶς δὲν χύνει, τρέχουν κρυφά, δὲν φαίνονται, τὸ στήθος μου τὰ πίνει.

Μὴν τὴν ἀλλάξης τὴ φιλία, μὴν ἀρνηθῇς τὸν τόπο, σκέψου το πὺς με ἔβαλες στὴ γλώσσα τῶν ἀνθρώπων.

Δ. Πευκέρων, Ένταθα. «Οχι χρήσιμα. Πάντως εὐχαριστοῦμεν. Σ. Τσαντίν, Βρυξέλλας. «Οχι ἐπιτυχίες οἱ στίχοι σας. Π. Καραμάνου, Διόμυτιον. «Η ἰδέα τοῦ ποιήματός σας καλὴ. Κακὰ όμως στυχογραφήμενο. Δ. Τ., Βόλον. Δυστυχῶς δὲν κάνουμε ἀνταλλαγὴν φύλλον. Β. Σιμιάνου, Πουλον, Ναύπакτον. Το ποιήμα σας «Τὸ Χάρο» ἢ «Αποῖα» ὁ καλὸ Ν. Πρεβεζιάνου. Ένταθα. Μὰς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν ἵνα παρακλέσω ὑμᾶς ἐνθέρμως, ὅπως εὐαρεστοῦμενοι δημοσιεύσετε εἰς τὸ ὑμέτερον φύλλον τὰ κάτωθι μικροῦ στιχα εὐθυμια ποιήματα, εἰς τοῦτο δομώμενος διότι τυγχάνω ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀναγνώστης τοῦ φύλλου σας».

«Μὲν εἰς ἀπάντησιν καὶ εἰ βουλόμενοι ἀποστείλω ὑμῖν ἔτερα». Δυστυχῶς ὅμως τὰ τετραστίχα σας εἶνε γνωστὰ λαϊκά τραγουδάκια. Δὲν εἶνε τοῦ. Ἰδοὺ αὐτὸ:

«Ὅποιος ἔχει δυὸ ἀγάπες εἶνε ἐγκλημα φρικτό, εἶνε ἐσχάτη προδοσία καὶ ἀμάρτημα διπλό».

Διαβάστε λοιπὸν Ἑλλήνας ποιητάς. Θὰ ἴητε τοῦλάχιστον τί εἶνε, πᾶν κατὰ, ποιητής. Γ. Κατωπόδης. Οἱ στίχοι σας ὄχι καλοὶ. Καί, γινά νὰ εἴμαστε ἐν τάξει, ἰδοὺ τὸ ποιήμα σας:

—Καρδιά μου μὴ, ὦ μὴ λυγί (ζεσαι) ψυχρὴ νὰ μείνης πρέπει, γιατί' γιατί' δὲν σ' ἀγαπᾷ; ραγίζεσαι!

(τόν νοιώθω τὸν πόνο πὺν σὲ τυ- (ρανα).

—Ὡ νοῦ, τὸ ξέρω πὺς εὐσ (ψυχρά) τὰ κρίνεις ὅλα κι' εἶσι ψυχρὴ (σου) ἢ συμβουλή; γιατί' ποτὲ σου ὡς (τώρα) δὲν ἐννοίωσες στὸ βάθος τὴ (ζωή)!

—Ἐχω δὴ, καρδιά, τὸ βλέμ- (μα,

ἔχω ἀκούσει τί γλυκὰ πὺν ἐπρόφερε γιὰ σένα τ' ὄνομα... μὴ σὲ γελᾷ!

τὸ γλυκὸ χαμόγελό της εἶν' τῆς θάλασσας τὸ κύμα πὺν ψοφᾷ στὸ γιᾶλό της...

Καὶ δὲν εἶνε τ' ἀφροσμένο πὺν ξεσπᾷ αἱματωμένο.

—Ψεῦτη! ἔχω ἀκούσει τῆς (καρδιάς της) τὸν ὑπόκωφο παλμό!

Ψεῦτη! ἔχω νοιώσει τὴ χαρὰ (της), τοῦ ἔρωτός της τὸν ἀτμό!

—Ἐχεῖς δὴ τοῦ φθινοπώρου τὴ δροσιτικὴ πνοὴ καὶ τὰ φύλλα πὺς πιστεύουν στὴν ἀπατηλὴ στοργή;

Ἡ ἀγάπη της κυρὰς σου θὰ (φευγῇ) ὅπως φέρεται στὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου ἢ πνοῇ!

Δὲν μπορῶ νὰ τόνε ξάγω τέτοιο πόνο. Δὲν μπορῶ τὴ συμβουλή σου νὰ δεχθῶ. Μ' ἂν τὰ λόγια σου, ὦ νοῦ, ἐπαληθεύουν, μάθε πὺς οἱ λογιμοὶ σου θὰ στεῖνουν!

Ἐπειδὴ λοιπὸν ζητᾷτε τὴν εἰλικρινὴ συμβουλή μας, σὰς λέμε νὰ πᾶτε τὸ παρόν νὰ γράφετε στίχους καὶ ν' ἀρχίσετε νὰ διαβάσετε. Μὰς ἐκατομβόσαστε κατὰ Κ. Γκούμα, Πειραιᾶ. Καθὼς βλέπουμε, ἐπεμετρούμεν, πρᾶγμα πὺν δυστυχῶς εἶνε σπάνιο στὴ χώρα μας. Ὅχι, ματὰκι σας δὲν εἶνε σκαλαμάρα. Ἀπεναντίας εἶνε ἀρκετὰ συμπεριλαμβανόμενοι στίχοι τοῦ δὲν ἔλεγον κοινὰ πράγματα, θὰ πᾶτε καὶ δευτέρως νὰ διαβάσετε. Σ. Η. Σ., Ένταθα. Το ποιήμα σας ἀνεπτυχθέν, γρημὰ σας κάπως καλύτερο, φροντίστε ν' ἀποφύγετε τὴς μεγάλης τολμηρῆς ἐκφράσεις. Ἀλλ' ἔ. Μπαμπιλήν, Έβρου. Τὰ ποῦστα Κάρτ - Ποσταλ τῶν προηγουμένων φύλλον. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπαντήσουμε. Ἐν ἂν ἀναγνώστη μας, Θεσσαλονίκη. Πρὸς τὸ θέμα τοῦ ποιήματός σας, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὅμως ἑλαττωμένη. Ἰκαν Γ. Σαλικίδου, Θεσσαλονίκη. Ἀπὸ τὸ ποιήμα σας ἀπορροῦνται πρῶτα τετραστίχα. Δέστε τα καὶ σεις καὶ πότε μας ἂν εἶνε στίχοι σας.

Εἶνε ἡ ὥρα δώδεκα καὶ ὕπνος δὲν με πόνει καὶ ὁλοένα σκέπτομαι τὸ μέλλον τί θὰ γένῃ!

Διότι πρὸς ἀγάπησα ἀπιστον καὶ προδότη, γιατί' στὸν τόσον μ' ἔρωτα μίσος μ' ἀνταπεδόθη.

Ἰ. Ἀναστασόπουλον. Τὸ διήγημά σας «Τὴ Νύχτα μετὰ τὸ καλὸ καὶ σὰς συγχάρισμα. Εἴχαμε χρόνια νὰ λάβουμε ἕνα καλὸ, ἀπογοητευτικὸ κομμάτι, ἕνα πελογράφημα ἀξιο λόγου. Θὰ τὸ δημοσιεύσουμε πὺν μῆσα στὸ Περιοδικόν, γιὰ νὰ δοῦν καὶ οἱ ἄλλοι συνεργάται μας τὸ εἶνε καλὸ τὸ δημοσιεύμενον καὶ τὸ χειροκροτοῦμε. Β. Κ. Σ. Ἀργυρίου, ἔχουμε. Εὐχαριστοῦμεν. Ν. Κ. Κουδουτσάκη, Ἀθήνα. Ὅχι καλοὶ. Μὰς παρακαλεῖτε νὰ σας γράψουμε ἂν ἔχετε ἰδέαν ποῦ Μαλλον δχι. Γ. αὐτὸ διαβάστε, μορφώθητε κι' ἔχει ὁ Θεός... Ἰδοὺ τὰ ρικὰ στίχοι σας πρὸς πιστοποίηση τῆς εἰλικρινούς κρίσεώς μας:

Τώρα πὺν ἦθε ἡ Ἀνοιξὶς Μὲ τ' ἄνθη στολισμένη Γλυκὰ - γλυκὰ χαμογελά Πὺν εἶν' ἀπ' τὴ γῆ βγαλμένη...

Κόντ. Κρίστ. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Καὶ τὴν νυμφίον τὰς Μὲ τὸ μελόδωμά τους Ἀκούραστα νὰ κελαιδῶν Τὴν ὁμορφὴν λαλὴ τὰς...

Κόντ. Κρίστ. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

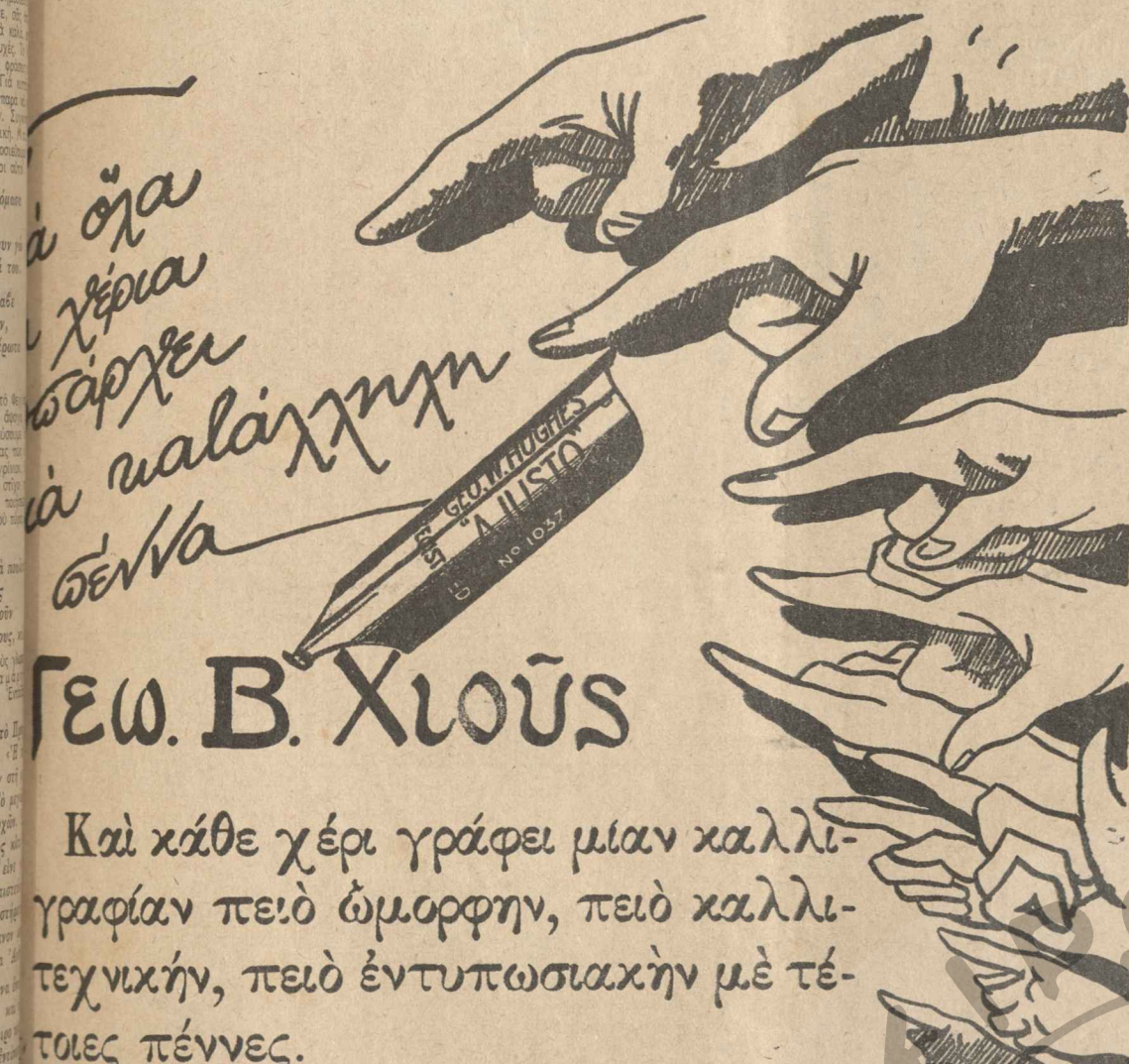
Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

Ἐν ἂν ἀναγνώστης τὸ γινόμενον Φύλλον σας ἔχῃ σὺς τῶν Ἀγυπτιῶν στὰ τὰ θάνατο ζῶν. Τὸ ποιήμα σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὲ ἱδιομορφίας καὶ κούς πὺν τὸ κάνουν ἀκαταλαβίστικο κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δ. Καραμάνου, Καρόισον. Τὸ ἔχουμε. Πάντως σὰς εὐχαριστοῦμεν. Γ. Ρήκα, Ένταθα. Μὰς γράφετε:

ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΜΟΤΤΙ

ΕΦΑΜΙΛΙΑ ΙΤΑΛΙΚΩΝ
ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗ 15.000 ΚΟΙΛΑ

Καὶ κάθε χέρι γράφει μίαν καλλιγραφίαν πειὸ ὡμορφον, πειὸ καλλιτεχνικήν, πειὸ ἐντυπωσιακήν μὲ τέτοιες πέννες.

Ὡς ἐπὶ ἐπάνω σὲ κάθε πέννα εἶναι γραμμένο τὸ ὄνομα: GEO. W. HUGHES

ΑΧ Η ΜΕΣΗ ΜΟΥ!

Υποφέρετε ἀπὸ ρευματισμούς. Μὴ δοκιμάζετε τὰ διάφορα κομπογιαννίτικα μέσα, ἀλλὰ ἀγοράσετε ἀμέσως τὴν

ΔΙΑΛΥΣΙΝ

ΣΠΙΡΟΣΑΛ

ἢ ὅποια δι' ἐντρίβων εἰσδύει εἰς τὸ πάσχον μέρος. Εὐρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεία.

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστῶμεν τὴν ἐπιχειρήσασιν τοῦ ὀφθαλμολογικοῦ Κλινικοῦ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ Ὑποψφου τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μονάτου 27 Ἀθῆναι, Τηλ. 1-68

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος. Εἰσι δερματικῶν ἑσπελῶν τῆς ἰδρυμένης Κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται κατ' ἐκαστὴν ἑδὸς Κεφαλῆς 30. Ὑπαι 5-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Ἀριθμὸς Τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΑΓΟΡΑΖΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ περιπετρα καὶ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχεῖσι λιγώτερα ἀπὸ 5 π. ἑνᾶς καλῆς φωνογράφου. Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος καθεσπιτίου.

Πωλεῖται: Γραφεῖον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΜΑΤΙΚΟΥΣ

Ἐξεδῶθ καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα Ἀθῆνῶν ὁ Πρακτικὸς Ὁδηγὸς τῆς ἀνευ μαγειρικοῦ ἄλλας διαίτης τῶν φυματικῶν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου HERRMANNSDORFER κατὰ μετὰφρασιν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ

ΓΕΩΡΓ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Ἱατροῦ - Χειρουργοῦ

Ὁδὸς Σίνα 9, Ἀριθ. τηλεφ. 3-72.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Γιὰ νὰ γίνῃ ἕνα καλὸ καπέλλο ἐντελὲς καὶ νούργιο, πρέπει νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ στὸν ἀριστοτέχνην κ. ΙΩ. ΚΑΡΒΕΛΑΝ, ἑδὸς Κολοκοτρώνη ἀριθ. 31β ὁ ὅποιος ἐκπεύδων τὴν τέχνην μέσα σὲ ἱταλικά ἐργαστήρια. Τὸν συνιστῶμεν ἰδιαιτέρως εἰς κυρίους καὶ εἰς κυρίας.

ΠΙΣΤΑΝΤΙΑΙ κοσμητικὴ μηχανὴ βελουδοποιεῖου GS πᾶν τοῦς φέρβος, ὁμοῦ καὶ κατὰ τῆς, εἰς συμπῆρουσαν τιμῇ. Ἐπίσης πωλεῖται μὲ ἀπαιτητικὴν κοσμητικὴ μηχανή, κατὰλληλος διὰ περικοπῆς καὶ ἐξέλιξι. Πληροφορίαι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Μπουκέτου», Λέκκα 7.

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ ΛΑΜΠΑΙ - ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Σίδερα σιδερώματος, Θερμοσίφωνες
ἐξαιρουμένης βενζίνης καὶ πετρελαίου
μεγίστης οικονομίας καὶ ἀπολύτου
ἀσφαλείας τοῦ μεγλυτέρου καὶ τελειο-
τέρου ἐργασταρίου τοῦ κόσμου.

COLEMAN

Δ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ὁδὸς Περματζόγλου ἀρ. 9 Β ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ
(ἐναντι Τραπεζῶν Ἀζικῆς καὶ Ἰονικῆς)

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΛΑ

Σελίδες μεγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 60, ἔξωτ. δεχ. 80.

Ὁ «Καπετάν Φάντασμα», ἔργον ἀυστηρῶ-
δες, αἰσθητικώτατον, περιπεπλεγμένον, πλη-
ρὸς δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐ-
ξελλίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν
τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πόλεμον ἐνὸς εὐ-
γενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα
μοίρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Σελίδες 424. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 30, ἔξωτ. δεχ. 40.

Διὰ τὸν «Καπετάν Βρυκόλακας» δὲν χρειά-
ζεται ἄλλη σέστασις εἰς δόλους δὲν τὸν ἔχουν
διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν ποῦ νὰ τὸν
ἐδιάβασεν διὰ τὴν ἐδουλοποιήσῃ εἰς τὸ «Μπουκέ-
το». Διὰ τὸν «Καπετάν Βρυκόλακας» μποροῦμε
νὰ ποῦμε δι' ἐμπειρίαν τὴν μεγαλειότητα ἐπι-
τυχίαν ἐξ ὧν μυθιστορημάτων ἐδουλοποιήθη-
σαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Τοῦ ΕΝΤΑΙ

Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἰσων. δεχ. 20, ἔξωτ. δεχ. 20.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλίας
εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμα», αἱ
ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλῶσσας
κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότον
λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυθιστορημάτων
παλαιῶν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ
τῆς, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλο-
ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

Σελίδες 250. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 20, ἔξωτ. δεχ. 30.

Μέσα στὶς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ-
δίας» περιγράφεται ἕνα τραγικώτατον εἰδω-
λίον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς,
μὲ βασιανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶν ἐραστικῶν
τῶν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλόργυρον πα-
τέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Σελίδες 280. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 20, ἔξωτ. δεχ. 30.

Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶνε τὸ ἀριστοτε-
λεστάτον μυθιστορηματικὸν τῶν παραδόξων
ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, ενο-
ματικόν, πολὺπλοκον, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς με-
χρι τέλους ἀδιάλειπτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀνα-
γνώστη.

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΕΡΡ. ΓΥΤ

Σελίδες 150. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 15, ἔξωτ. δεχ. 20.

Λοθρηματικώτατον μυθιστόρημα,
ἐκ τῆς τῆς τραγικῆς Γκενέ, ἐκ-
ταί μέσα στοὺς πύλους τῶν πύλων
ῤωσίας, τῶν ὁποίων μὲ ἐξαιρετικὴν
τῆς περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὴν
μα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Σελίδες 120. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 15, ἔξωτ. δεχ. 20.

Περιεργώτατον καὶ τρομακτικώτατον μυθι-
στόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι
τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην
μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τῶν καὶ τὸ μυστή-
ριον τῶν, τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος διαφα-
νίζεται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Σελίδες 100. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 15, ἔξωτ. δεχ. 20.

Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλειότερα συγγρα-
φὴ τοῦ αἵματος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ
Παγκόσμιον βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον
δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Με-
γάλου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστοτε-
λεστάτον.

Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ

Τοῦ Μ

Σελίδες 188. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 15, ἔξωτ. δεχ. 20.

Ἡ «Μονομαρτί» εἶνε τὸ ἀριστοτε-
λεστάτον μυθιστόρημα γραμμένον ἀπὸ τῆς
το συγγραφέα τῶν «Παλαιοῦ». Ἡ ζωὴ τῶν
τητῶν σὲ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ
τῶν περιγράφονται μὲ δραματικὴν
σελίδας τῆς «Μονομαρτίας».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Σελίδες 136. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 15, ἔξωτ. δεχ. 20.

Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένον μ' ἐξαιρετικὴν τέ-
χνη καὶ χάρι, γεμάτο αἰσθητικὴν καὶ ἐνδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΠΙΑ

Τοῦ ΠΑΛΑΜΩΣ ΡΟΒΟΛΑ

Σελίδες 48. Τιμὴ ἰσων. δεχ. 5, ἔξωτ. δεχ. 8.

Σμυρναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογιώ-
του διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τῶν περιγραφῶν, ἡ εὐχάριστη αἰσθη-
τικὴ καὶ τὸ βαθύ του αἰσθητικῶν.